

ปาเนียม - หมายเลขสาม

นิมิตและเวลาที่กำหนดไว้: ภาพคู่ขนานเชิงพยากรณ์

Jeff Pippenger

2025-02-28

อุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคนนั้นได้ถูกทำซ้ำขึ้นอย่างตรงตามถ้อยคำทุกประการในประวัติศาสตร์ของคนหนึ่ง
งแสนสี่หมื่นสี่พันคน ฮาบากุก บทที่ 2 แสดงให้เห็นแก่นสำคัญของอุปมานั้น
เมื่อกล่าวถึงนิมิตซึ่งกล่าวขึ้นในวาระสุดท้าย

ข้าพเจ้าจะยืนอยู่ที่ยามของข้าพเจ้า และตั้งตนอยู่บนหอคอย
และจะเฝ้าคอยดูว่าพระองค์จะตรัสอะไรแก่ข้าพเจ้า และเมื่อข้าพเจ้าถูกตักเตือนแล้ว ข้าพเจ้าจะตอบอย่างไร
และพระยาห์เวห์ทรงตอบข้าพเจ้าว่า จงเขียนนิมิตนั้นไว้ และจงทำให้ชัดเจนลงบนแผ่นจารึก
เพื่อผู้อ่านจะได้วิ่งไปบอกต่อได้ เพราะนิมิตนั้นยังมีไว้สำหรับวาระที่กำหนด แต่ในที่สุดมันจะกล่าวออกมา
และจะไม่มั่วสา แม้มันจะล่าช้า ก็จงคอยมันเถิด เพราะมันจะมาถึงอย่างแน่นอน มันจะไม่ล่าช้า ดูเถิด
จิตใจของผู้ที่ถือโลโอห์งั้นไม่เที่ยงตรงในเขา แต่คนชอบธรรมจะดำรงชีวิตอยู่โดยความเชื่อของตน
ฮาบากุก 2:1-4

ข้อยี่สิบเจ็ดแห่งดาเนียลบทที่สิบเอ็ดก็ยิ่งระบุถึง "เวลาที่กำหนดไว้" ด้วย

และจิตใจของกษัตริย์ทั้งสองนี้จะมุ่งกระทำการชั่ว และเขาทั้งสองจะกล่าวคำมสาที่โตะเดียวกัน
แต่การนั้นจะไม่สำเร็จ เพราะที่สูญปลายยังจะมาถึงตามเวลาที่กำหนดไว้ Daniel 11:27

"นิมิต" ซึ่งโรมได้สถาปนาขึ้นนั้นมีไว้สำหรับ "เวลาที่กำหนดไว้"

และกษัตริย์ทั้งสองซึ่งมีใจจะกระทำการชั่วร้ายและกล่าวคำมสาที่โตะเดียวกันนั้น

ซีให้เห็นหมดหมายเชิงพยากรณ์ประการหนึ่งซึ่งมาถึงก่อนที่นิมิตจะ "กล่าว" ก่อนถึงเวลาที่กำหนดไว้

กษัตริย์สององค์กล่าว "คำมสา" และเมื่อนิมิตกล่าวในเวลาที่กำหนดไว้แล้ว นิมิตนั้นก็ไม่มีมั่วสา

เวลาที่กำหนดไว้ นั่นคือกฎหมายวันอาทิตย์ในสหรัฐอเมริกา

และการพบกันที่โตะนั้นเป็นเครื่องหมายถึงจุดเริ่มต้นของช่วงเวลาเชิงพยากรณ์ "นิมิต"

นั้นสำเร็จเป็นจริงในประวัติศาสตร์เมื่อถึงกฎหมายวันอาทิตย์

แต่ได้ถูกสถาปนาไว้ล่วงหน้าก่อนกฎหมายวันอาทิตย์ ข้อนี้เห็นได้ชัด เพราะผู้สตัยข้อได้รับคำสั่งให้รอคอยนิมิต

และได้รับคำสั่งให้ประกาศนิมิตนั้น พวกเขาจะไม่อาจประกาศนิมิตนั้นล่วงหน้าก่อนที่นิมิตจะสำเร็จเป็นจริงได้

หากนิมิตนั้นยังมีได้ถูกสถาปนาไว้แล้ว

เยเรมีย์เป็นตัวแทนของบรรดาผู้ที่ "คอย" นิมิตนั้น:

ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ทรงทราบแล้ว; ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์ และทรงเยยมเยียนข้าพระองค์

และทรงแก้แค้นแทนข้าพระองค์ต่อบรรดาผู้ข่มเหงข้าพระองค์;

ขออย่าทรงพรากข้าพระองค์ไปเสียในความอดกลั้นพระทัยของพระองค์; ขอทรงทราบว่

เพราะเห็นแก่พระองค์ ข้าพระองค์จึงได้รับการติเตียน พระวณะของพระองค์ได้ปรากฏแก่ข้าพระองค์

และข้าพระองค์ได้รับประทานพระวณะนั้น;

และพระวณะของพระองค์เป็นความปิตินดีและความชื่นชมแห่งใจของข้าพระองค์:

เพราะข้าพระองค์ได้ชื่อว่าเป็นของพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าจอมโยธา

ข้าพระองค์มิได้นั่งในที่ประชุมของพวกเยาะเย้ย และมีได้เปรมปรีดี;

ข้าพระองค์นั่งอยู่แต่ลำพังเพราะพระหัตถ์ของพระองค์:

เพราะพระองค์ทรงให้ข้าพระองค์เต็มไปด้วยความกลัว เหตุใดความเจ็บปวดของข้าพระองค์จึงยืนนาน และบาดแผลของข้าพระองค์จึงรักษาไม่หาย ซึ่งไม่ยอมรับการเยียวยา? พระองค์ทรงเป็นแก่ข้าพระองค์อย่างคนมูสาโดยสิ้นเชิง และอย่างไรที่เหือดแห้งไปหรือ? เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า ถ้าเจ้าหันกลับ เราจะนำเจ้ากลับมาอีก และเจ้าจะยืนอยู่ต่อหน้าเรา; และถ้าเจ้าแยกสิ่งประเสริฐออกจากสิ่งเลวทราม เจ้าจะเป็นดังปากของเรา; ให้พวกเขาหันกลับมาหาเจ้าเกิด แต่เจ้าอย่าหันกลับไปหาพวกเขา และเราจะกระทำให้เจ้าเป็นดังกำแพงทองสัมฤทธิ์อันมั่นคงแก่ชนชาตินี้: และเขาทั้งหลายจะต่อสู้กับเจ้า แต่จะเอาชนะเจ้าไม่ได้: เพราะเราอยู่กับเจ้า เพื่อช่วยเจ้าให้รอดและเพื่อช่วยเจ้าให้พ้น พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ และเราจะช่วยเจ้าจากมือของคนชั่ว และเราจะไถ่เจ้าจากมือของผู้เหี้ยมโหด เยเรมีย์ 15:15-21

กฎหมายวันอาทิตย์ในสหรัฐอเมริกาคือจุดที่มีการประทับตราสัญลักษณ์แห่ง "การระลึก" ไว้ ณ ที่นั้น วันสะบาโตซึ่งต้องได้รับการระลึกอยู่เสมอจะกลายเป็นประเด็นแห่งการทดสอบขั้นสุดท้าย ณ ที่นั้นหญิงแพศยาแห่งเมืองไทรเซ ผู้ซึ่งเคยถูกลืม ได้ถูกรำลึกขึ้นมาอีก และ ณ ที่นั้นพระเจ้าทรงระลึกถึงบาปทั้งหลายของบาบิโลน และประทานการพิพากษาแก่เธอเป็นสองเท่า

หมุดหมายที่การกล่าวนั้นตั้งอยู่คือกฎหมายวันอาทิตย์ในสหรัฐอเมริกา เพราะที่นั่นสัตว์ร้ายจากแผ่นดิน "กล่าว" ดุจดวงขนาด ที่หมุดหมายเดียวกันนั้น ลาในแนวคำพยากรณ์ของบาลาอัมก็ "กล่าว" เช่นกัน เมื่อยอห์นผู้ให้บัพติศมาได้ถือกำเนิด บิดาของท่านคือเศคาริยาห์ ผู้ซึ่งได้ถูกจำกัดมิให้กล่าวโดยพระเจ้า ก็ "กล่าว" เช่นกัน

ต่อมา ครั้นถึงวันที่แปด เขาทั้งหลายก็มาจะให้เด็กนั้นเข้าสู่หนัด และเขาจะเรียกชื่อเขาว่าเศคาริยาห์ ตามชื่อบิดาของเขา แต่มารดาของเขาตอบว่า หามิได้ เขาจะต้องได้ชื่อว่า ยอห์น และเขาทั้งหลายกล่าวแก่นางว่า ในหมุญญาตของท่านไม่มีผู้ใดได้ชื่อนี้ แล้วเขาทั้งหลายจึงทำสำคัญแก่บิดาของเด็กนั้นว่า ท่านจะให้เขาชื่ออะไร ฝ่ายบิดาจึงขอแผ่นจารึกมา และเขียนว่า ชื่อของเขาคือยอห์น คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนัก ในทันใดนั้น ปากของเขาก็เปิดออก และลิ้นของเขาก็คลาย เขาจึงพูดและสรรเสริญพระเจ้า ลูคา 1:59-64

ณ เวลาที่มีการออกกฎหมายวันอาทิตย์ในสหรัฐอเมริกา บาดแผลมฤตยูของสันตะปาปาย่อมได้รับการรักษาให้หาย และนางก็กลายเป็นอาณาจักรที่แปดซึ่งมาจากเจ็ดนั้น เมื่อสหรัฐอเมริกา ซึ่งมีประธานาธิบดีคือ Donald Trump อันเป็นประธานาธิบดีคนที่แปดซึ่งมาจากเจ็ดนั้น ปรากฏขึ้น ในจุดเวลาเดียวกันนั้น ชนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคนก็ถูกขูดขึ้นเป็นธงสัญญาณ ชนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคนนั้นคือคริสตจักรที่แปดซึ่งมาจากเจ็ดนั้น ณ เวลาที่มีการออกกฎหมายวันอาทิตย์ เลขแปดย่อมถูกทำเครื่องหมายไว้ และในวันที่แปดนั้นเองที่ยอห์นได้เข้าสู่หนัด และเศคาริยาห์ก็พูดขึ้น เศคาริยาห์มีความหมายว่า พระเจ้าได้ "ทรงระลึก" กฎหมายวันอาทิตย์เป็นของปลอมเลียนแบบสะบาโตแท้ซึ่งควรต้อง "ระลึกถึง" ณ เวลาที่มีการออกกฎหมายวันอาทิตย์ หญิงแพศยาแห่งเมืองไทรเซยอมถูก "ระลึกถึง" ณ เวลาที่มีการออกกฎหมายวันอาทิตย์นี้เองที่พระเจ้า "ทรงระลึก" ถึงบาปทั้งหลายของบาบิโลน และทรงพิพากษาของนางเป็นสองเท่า

เยเรมีย์เป็นตัวแทนของบรรดาผู้ที่ประสบกับความผิดหวังครั้งแรกและคอยทศนะนิมิตซึ่งยังล่าช้าอยู่ เขาเป็นตัวแทนของบรรดาผู้สัสต์ยซึ่งกลายเป็นพระโอรสของพระเจ้า ณ เวลาที่กำหนดไว้ เมื่อทศนะนิมิตนั้นกล่าวและไม่มูสา ทศนะนิมิตซึ่งกล่าวในเวลาที่กำหนดไว้ นั้น มีเหตุการณ์กษัตริย์สององค์กล่าวมูสาต่อกันที่โต๊ะเดียวกันเกิดขึ้นก่อน เหตุการณ์นั้นมาก่อนกฎหมายวันอาทิตย์

และฉะนั้นจึงเกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ของพาดเนียมดังที่ได้แสดงไว้ในข้อสิบสามถึงสิบห้า ซึ่งเป็นช่วงเวลาเดียวกันกับเมื่อ "โจรแห่งชนชาติ" สถาปนา "ทัศนนิมิต" ไว้

และในครั้งเหล่านั้น จะมีคนเป็นอันมากลุกขึ้นต่อสู้กับกษัตริย์แห่งทิศใต้
อีกทั้งพวกปล้นสะดมในชนชาติของท่านจะยกตนขึ้นเพื่อสถาปนานิมิตนั้นให้มั่นคง แต่พวกเขาจะล้มลง
ดาเนียล 11:14

"โจร" คือโรม และโรมในวาระสุดท้ายคือคาทอลิกนิยม สมเด็จพระสันตะปาปาทรงสถาปนานิมิตนั้น
และพระองค์ทรงกระทำเช่นนั้นในช่วงเวลาก่อนหน้ากฎหมายวันอาทิตย์
พระองค์ทรงกระทำเช่นนั้นโดยการเข้าแทรกแซงในการสงครามแห่งพาดเนียมซึ่งห้ามป้อมปืนมีชัยเหนือปุดิน
การสงครามนั้นเกิดขึ้นในปี 200 ก่อนคริสตกาล
ซึ่งเป็นปีเดียวกับที่โรมนอกศาสนาเข้าสู่ประวัติศาสตร์แห่งคำพยากรณ์
ป้อมเปี่ยมหาราชพิชิตกรุงเยรูซาเล็มในปี 63 ก่อนคริสตกาล
เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นระหว่างการทัพของเขาในตะวันออก
เมื่อเขาเข้าแทรกแซงในสงครามกลางเมืองระหว่างพี่น้องราชวงศ์ฮัสโมเนียน คือไฮร์คานัสที่ 2 และอริสโตบูลัสที่
2 ป้อมเปี่ยมเข้าข้างไฮร์คานัสที่ 2 ปิดล้อมกรุงเยรูซาเล็ม
และในที่สุดก็ยึดเมืองได้หลังจากการล้อมเป็นเวลาสามเดือน เหตุการณ์นี้เป็นจุดสิ้นสุดของเอกราชของยูเดีย
และเป็นจุดเริ่มต้นของการควบคุมโดยโรมเหนือภูมิภาคนั้น
ซึ่งต่อมาจะกลายเป็นมณฑลภายใต้การปกครองของโรม

ก่อนกฎหมายวันอาทิตย์

สมเด็จพระสันตะปาปาทรงเข้ามาแทรกแซงในการดำเนินประวัติศาสตร์ซึ่งสัมพันธ์กับยุทธการแห่งพาดเนียม
เมื่อพระองค์เสด็จเข้าสู่ประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ การปรากฏของพระองค์สถาปนานิมิตนั้นไว้; คือนิมิตซึ่งจะยัง
"กล่าว" ใน "เวลาที่กำหนดไว้" ของกฎหมายวันอาทิตย์ในสหรัฐอเมริกา "นิมิต"
ที่ล่าช้านั้นคือคำพยากรณ์ที่ไม่บรรลุผล
ซึ่งเป็นเครื่องหมายแห่งการเริ่มต้นของช่วงเวลาแห่งการล่าช้าในอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคน
อีกทั้งยังเป็นเครื่องหมายแห่งการมาถึงของทูตสวรรค์องค์ที่สองในบรรดาทูตสวรรค์สามองค์แห่งวิวรณ์บทที่สิบสี่
คำพยากรณ์ที่ไม่บรรลุผลนั้นได้นำเข้าสู่ช่วงเวลาแห่งการคอย และเป็นการหนุนใจให้ "คอย" การสำเร็จของมัน
แม้ว่ามันจะล่าช้าก็ตาม

ในประวัติศาสตร์ของพวกมิลเลอไรต์ เวลาที่ล่าช้านั้นสิ้นสุดลง ณ การประชุมค่ายที่เอ็กซีเตอร์ ระหว่างวันที่ 12
ถึง 17 สิงหาคม ค.ศ. 1844 ความผิดหวังอันเกิดจากคำพยากรณ์ที่ล้มเหลว ได้นำเข้าสู่ช่วงเวลาแห่งการรอคอย
ซึ่งถูกกำหนดไว้เพื่อให้อุปนิสัยของหญิงพรหมจารีสองจำพวกถึงความสมบูรณ์
แล้วจึงตามมาด้วยคำอธิบายของคำพยากรณ์ที่ก่อนหน้านี้ล้มเหลว
คำอธิบายที่เอ็กซีเตอร์ชี้ให้เห็นรายละเอียดต่าง ๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับนิมิตเมื่อมันสำเร็จเป็นจริง
ลักษณะเดียวกันนี้สามารถสังเกตได้ในพระกิตติคุณมัทธิว บทที่สิบหก
เมื่อพระคริสต์ทรงนำเหล่าสาวกของพระองค์ไปยังเมืองซีซารียา ฟิลิปปี นับตั้งแต่จุดนั้นเป็นต้นไป
พระคริสต์ทรงสั่งสอนเหล่าสาวกโดยตรงถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นที่กางเขน

ตั้งแต่นั้นมา พระเยซูทรงเริ่มสำแดงแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า พระองค์จำต้องเสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
และทนทุกข์ทรมานหลายประการจากพวกผู้ใหญ่ หัวหน้าปุโรหิต และธรรมาจารย์ ทั้งจะถูกฆ่า
และจะทรงเป็นขึ้นมาจากในวันที่สาม มัทธิว 16:21

ควรสังเกตว่าข้อพระคัมภีร์ที่เพิ่งอ้างมานั้นอยู่ระหว่างช่วงที่พระเยซูทรงชี้ว่าการที่เปโตรระบุว่าพระเยซูทรงเป็นพระ
คริสต์ พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่นั้น เป็นการชี้แนะของพระวิญญาณบริสุทธิ์

แล้วเมื่อพระคริสต์ทรงเริ่มสั่งสอนพวกเขาเรื่องกางเขนที่กำลังจะมาถึง เปโตรก็ได้คัดค้านชาวสาร์กัน และพระคริสต์ทรงเรียกเปโตรว่าซาตาน ชาวสาร์ที่ถูกเปิดผนึกเมื่อการนิมิตได้รับการสถาปนาขึ้นนั้นก่อให้เกิดผู้นมัสการสองจำพวก ซึ่งทั้งสองจำพวกนั้นต่างก็มีเปโตรเป็นตัวแทน

ซีซารียา ฟิลิปปี คือปาเนียม และทั้งสองต่างนำไปสู่เวลากำหนดของกางเขนในแนวสายของพระคริสต์ คือวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 ในประวัติศาสตร์ของมิลเลอไรต์ และกฎหมายวันอาทิตย์ในปัจจุบัน ปาเนียม ซีซารียา ฟิลิปปี และการประชุมค่ายเอ็กซีเตอร์ เป็นหมุดหมายเชิงพยากรณ์เดียวกัน ณ หมุดหมายนี้เอง นิมิตได้รับการสถาปนาด้วยการนำสันตะปาปาเข้าสู่เรื่องเล่า การสถาปนานิมิตเกิดขึ้นก่อนเวลากำหนด เพราะซีซารียา ฟิลิปปีมาก่อนกางเขน การประชุมค่ายเอ็กซีเตอร์มาก่อนวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 และปาเนียมในปี 200 ก่อนคริสตกาลมาก่อนที่ปอมเปย์จะพิชิตกรุงเยรูซาเล็มในปี 63 ก่อนคริสตกาล ช่วงเวลาก่อนกฎหมายวันอาทิตย์ในสหรัฐอเมริกา สันตะปาปา ผู้ซึ่งเป็นหญิงแพศยาแห่งเมืองไทรจะ จะเข้าสู่ประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์อย่างเปิดเผย และเมื่อเขากระทำเช่นนั้น นิมิตก็ได้รับการสถาปนา

นิมิตนี้ถูกสถาปนาไว้ในสงครามตัวแทนครั้งที่สามของบทยี่สิบเอ็ด สงครามตัวแทนครั้งแรกเป็นภาพประกอบของสงครามตัวแทนครั้งสุดท้าย ดังนั้นสงครามตัวแทนครั้งสุดท้ายจะมีลักษณะเชิงพยากรณ์เช่นเดียวกับครั้งแรก กษัตริย์ฝ่ายใต้ ซึ่งถูกแทนไว้ในชื่อเวลาตีมีร์ อันมีความหมายว่า ผู้ปกครองของชุมชน จะถูกกวาดล้างไปโดยผ่านพันธมิตรระหว่างพระสันตะปาปากับประธานาธิบดีแห่งสหรัฐอเมริกา พระสันตะปาปาคู่สุดท้ายจะเป็นองค์ที่แปดซึ่งมาจากเจ็ดองค์ ตามความสำเร็จของวิวัฒนาการบทยี่สิบเจ็ด และประธานาธิบดีคนสุดท้ายจะเป็นคนที่แปดซึ่งมาจากเจ็ดคน เช่นเดียวกับธงสำคัญของคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน

ความสัมพันธ์ระหว่างสันตะปาปากับประธานาธิบดีในระยะแรกเริ่มนั้นเป็น "พันธมิตรลับ" และพันธมิตรระหว่างประธานาธิบดีที่แปดและองค์สุดท้ายกับสันตะปาปาก็จะเป็น "ความลับ" เช่นกัน เพราะในช่วงเวลานี้หญิงแพศยาแห่งเมืองไทรจะถูก "ลิม" ในเชิงคำพยากรณ์ พันมิตรระหว่างเรแกนกับสมเด็จพระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 2 เป็นความลับ แต่ในเวลาเดียวกันสันตะปาปาก็ได้กลายเป็นใบหน้าที่เป็นที่จดจำมากที่สุดบนแผ่นดินโลก สิ่งที่ถูก "ลิม" เกี่ยวกับหญิงแพศยาแห่งเมืองไทรผู้กระทำการล่วงประเวณีกับกษัตริย์ทั้งปวงแห่งแผ่นดินโลก คือคุณลักษณะเฉพาะประการหนึ่งของตำแหน่งสันตะปาปา ซึ่งรวบรวมบาปทั้งสิ้นของนางเข้าไว้ในประเภทเดียวของการกบฏ คุณลักษณะนั้นคือการที่คริสตจักรคาทอลิกอ้างตนว่า "ปราศจากความผิดพลาด" ข้อเท็จจริงนี้สำคัญยิ่งต่อการมองเห็น จนบัดนี้ข้าพเจ้าจะปิดบทความนี้ด้วยบทหนึ่งจากงานเขียนของซิสเตอร์ไวท์ เราจะดำเนินแนวความคิดเหล่านี้ต่อไปในบทความถัดไป แต่ขณะที่ท่านอ่านบทต่อไปนี้จาก The Great Controversy จงระลึกว่าเกือบทุกคนในคณะรัฐมนตรีของทรัมป์เป็นโรมันคาทอลิก โดยมีการผสมของเพนเทคอสตลนิยม และมีอิทธิพลที่ปรากฏอยู่เสมอจากแฟรงคลิน เกรแฮม ผู้ซึ่งเมื่อไม่นานมานี้ได้เรียกร้องให้มีการอธิษฐานในที่สาธารณะเพื่อปฏิบัติพระคริสต์แห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์

"เสรีภาพแห่งมโนธรรมถูกคุกคาม"

"บัดนี้โปรเตสแตนต์ทั้งหลายมีทัศนคติต่อศาสนาโรมันนิยมด้วยความโปรดปรานยิ่งกว่าสมัยก่อนมาก ในบรรดาประเทศเหล่านั้นที่ศาสนาคาทอลิกมีได้อยู่ในฐานะครอบงำ และพวกเปปัสต์กำลังดำเนินแนวทางประนีประนอมเพื่อให้ได้มาซึ่งอิทธิพล ความไม่ใส่ใจต่อหลักคำสอนซึ่ง

แยกคริสตจักรฝ่ายปฏิรูปออกจากลำดับชั้นปกครองของสันตะปาปากำลังทวีมากขึ้น
ความเห็นอย่างหนึ่งกำลังแพร่หลายขึ้นว่า
ที่จริงแล้วเราไม่ได้แตกต่างกันอย่างกว้างขวางในประเด็นสำคัญยิ่งดังที่เคยเข้าใจกัน
และการยอมผ่อนปรนเพียงเล็กน้อยจากฝ่ายเราจะนำเราไปสู่ความเข้าใจอันดีขึ้นกับโรม ครึ่งหนึ่งโปรเตสแตนต์
หันหลังหลายเคยถือเสรีภาพแห่งมโนธรรมซึ่งได้มาด้วยราคาที่สูงยิ่งนั้นไว้เป็นสิ่งล้ำค่ายิ่ง
พวกเขาสั่งสอนบุตรหลานของตนให้ชิงชังลัทธิสันตะปาปา
และถือว่าการแสวงหาความกลมเกลียวกับโรมนั้นเป็นความไม่ซื่อสัตย์ต่อพระเจ้า
แต่บัดนี้ความรู้สึกนึกคิดที่แสดงออกมานั้นแตกต่างกันไปอย่างกว้างไกลเพียงใด!”

“บรรดาผู้พิทักษ์ฝ่ายสันตะสำนักประกาศว่าคริสตจักรถูกใส่ร้ายป้ายสี
และโลกโปรเตสแตนต์ก็มีแนวโน้มจะยอมรับถ้อยแถลงนั้น หลายคนยืนยันการไม่ยุติธรรมที่จะตัดลิ
นคริสตจักรในปัจจุบันด้วยความน่าสะอิดสะเอียนและความเหลวไหลไร้เหตุผลซึ่งเป็นลักษณะเด่นแห่งการป
กครองของนางตลอดหลายศตวรรษแห่งความเขลาและความมืดมน
พวกเขาแก้ตัวให้ความโหดร้ายอันน่าสยดสยองของนางว่าเป็นผลจากความป่าเถื่อนของยุคสมัยนั้น
และอ้างว่าอิทธิพลของอารยธรรมสมัยใหม่ได้เปลี่ยนแปลงท่าทีของนางแล้ว”

“บุคคลเหล่านี้ได้ลืมเสียแล้วหรือถึงการอ้างสิทธิ์ในความไม่อาจผิดพลาดซึ่งอำนาจอันเยอหยิ่งนี้ได้ประกาศ
ยืนยันมาตลอดแปดร้อยปี? หากได้ถูกละทิ้งไม่ ตรงกันข้าม
การอ้างสิทธิ์นี้ได้ถูกยืนยันขึ้นอีกในศตวรรษที่สิบเก้าด้วยถ้อยคำอันหนักแน่นยิ่งกว่าที่เคยเป็นมา
เนื่องจากว่าโรมยืนยันว่า ‘คริสตจักรไม่เคยผิดพลาด; และตามพระคัมภีร์ คริสตจักรก็จะไม่มีวันผิดพลาด’
(John L. von Mosheim, Institutes of Ecclesiastical History, book 3, century II, part 2,
chapter 2, section 9, note 17)
แล้วนางจะสละละทิ้งหลักการซึ่งได้ควบคุมแนวทางดำเนินของนางในยุคสมัยที่ผ่านมาได้อย่างไร?”

“คริสตจักรสันตะปาปาจะไม่มีวันสละการอ้างสิทธิ์ว่าตนปราศจากความผิดพลาด
สิ่งทั้งปวงที่นางได้กระทำในการข่มเหงผู้ที่ปฏิเสธหลักข้อเชื่อของนางนั้น นางถือว่าเป็นสิ่งถูกต้อง
และหากมีโอกาสขึ้นมา นางจะไม่กระทำการเช่นเดียวกันนั้นซ้ำอีกหรือ?
จงให้ข้อจำกัดทั้งหลายซึ่งบัดนี้รัฐบาลฝ่ายโลกกำหนดไว้ให้นั้นถูกยกเลิกเสีย
และให้โรมได้รับการสถาปนาคืนสู่อำนาจเดิมของนาง
แล้วในไม่ช้าก็จะมีกรณีพิพาทและการข่มเหงของนาง”

“นักเขียนผู้เป็นที่รู้จักกันดีคนหนึ่งได้กล่าวไว้ดังนี้เกี่ยวกับท่าทีของลำดับชั้นแห่งพระศาสนจักรโรมันคาทอลิก
ในเรื่องเสรีภาพแห่งมโนธรรม
และเกี่ยวกับภัยอันตรายซึ่งคุกคามสหรัฐอเมริกาเป็นพิเศษจากความสำเร็จแห่งนโยบายของนางว่า
‘มีคนเป็นอันมากที่โน้มเอียงจะถือว่าความหวาดเกรงใด ๆ
ต่อโรมันคาทอลิกในสหรัฐอเมริกาเป็นเรื่องของอคติหรือความเป็นเด็ก ๆ
คนเช่นนั้นไม่เห็นสิ่งใดในลักษณะและท่าทีของลัทธิโรมันที่เป็นปฏิปักษ์ต่อสถาบันเสรีของเรา
หรือไม่พบสิ่งใดที่เป็นกลางสำคัญในความเจริญเติบโตของมัน ฉะนั้น ให้เรามาเปรียบเทียบบรรดาหลักการพื
นฐานบางประการแห่งรัฐบาลของเรากับหลักการของคริสตจักรคาทอลิกเสียก่อน”’

“รัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐอเมริการับประกันเสรีภาพแห่งมโนธรรม
ไม่มีสิ่งใดจะเป็นที่หวงแหนยิ่งกว่าหรือเป็นหลักการพื้นฐานยิ่งไปกว่านี้ สมเด็จพระสันตะปาปาปิอุสที่ 9
ได้ตรัสไว้ในพระสมณสาส์นลงวันที่ 15 สิงหาคม ค.ศ. 1854 ว่า:
‘หลักคำสอนหรือถ้อยคำเพื่อพกอันไร้เหตุผลและผิดพลาดที่ใช้ปกป้องเสรีภาพแห่งมโนธรรมนั้น
เป็นความผิดพลาดอันร้ายแรงอย่างที่สุด—เป็นโรคระบาดซึ่งในบรรดาสິงทั้งปวง
เป็นสิ่งที่รัฐพึงหวาดกลัวยิ่งที่สุด’ พระสันตะปาปาพระองค์เดียวกันนั้น ในพระสมณสาส์นลงวันที่ 8 ธันวาคม

ค.ศ. 1864 ได้ทรงประกาศสาปแช่ง

‘บรรดาผู้ที่ยืนยันเสรีภาพแห่งมโนธรรมและเสรีภาพแห่งการนมัสการทางศาสนา’ อีกทั้ง ‘ทุกคนที่ยืนยันว่าคริสตจักรอาจไม่ใช่กำลังบังคับ’”

“นำเสียงอันจำเพาะของโรมในสหรัฐอเมริกาได้บ่งบอกถึงการเปลี่ยนแปลงแห่งจิตใจ

นางอดกลั่นก็แต่เมื่อไร้อำนาจ กล่าวโดยบิชอป O’Connor ว่า:

‘เสรีภาพทางศาสนาเป็นเพียงสิ่งที่ถูกอดทนไว้เท่านั้น

จนกว่าสิ่งตรงกันข้ามจะสามารถนำมาบังคับใช้ได้โดยปราศจากภัยต่อโลกคาทอลิก’... อัครสังฆราชแห่ง

St. Louis เคยกล่าวว่า: ‘ลัทธินอกรีตและความไม่เชื่อเป็นอาชญากรรม; และในประเทศคริสเตียนทั้งหลาย

ดังเช่นในอิตาลีและสเปน เป็นต้น ที่ซึ่งประชาชนทั้งปวงเป็นคาทอลิก

และที่ซึ่งศาสนาคาทอลิกเป็นส่วนสำคัญยิ่งของกฎหมายแห่งแผ่นดิน

สิ่งเหล่านั้นย่อมถูกลงโทษเช่นเดียวกับอาชญากรรมอื่น ๆ’...”

“พระคาร์ดินัล อัครสังฆราช และสังฆราชทุกคนในคริสตจักรคาทอลิก

ล้วนถวายสัตย์ปฏิญาณความจงรักภักดีต่อพระสันตะปาปา ซึ่งมีถ้อยคำต่อไปนี้อยู่ในคำปฏิญาณนั้นว่า

‘พวกนอกรีต พวกแตกแยก และพวกกบฏต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราดังที่กล่าวมา (คือพระสันตะปาปา)

หรือบรรดาผู้สืบตำแหน่งของท่านดังกล่าวข้างต้น

ข้าพเจ้าจะข่มเหงและต่อต้านอย่างถึงที่สุดกำลังของข้าพเจ้า’—Josiah Strong, *Our Country*, ch. 5, pars. 2–4.

เป็นความจริงที่ว่า มีคริสเตียนแท้ๆ อยู่ในหมู่คณะโรมันคาทอลิกด้วย

หลายพันคน ในคริสตจักรนั้นกำลังรับใช้พระเจ้าตามแสงสว่างเท่าที่ตนมีอยู่

พวกเขาไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าถึงพระวาระของพระองค์ และฉะนั้นจึงไม่ยังเห็นความจริง พวกเขาไม่เคย

เห็นความแตกต่างระหว่างการปรนนิบัติด้วยใจที่มีชีวิตกับการเวียนวนอยู่ในพิธีแบบแผนและพิธีกรรมอันเป็

นแต่เพียงรูปแบบ พระเจ้าทอดพระเนตรวิญญาณเหล่านี้ด้วยความเอ็นดูสงสารอย่างอ่อนโยน

เนื่องจากพวกเขาได้รับการอบรมมาในความเชื่อที่หลอกลวงและไม่อาจทำให้จิตใจอึมเิบ

พระองค์จะทรงให้แสงแห่งความสว่างส่องทะลุความมืดทึบที่ห้อมล้อมพวกเขาอยู่

พระองค์จะทรงสำแดงความจริงแก่พวกเขาตามที่ความจริงนั้นมิอยู่ในพระเยซู

และอีกเป็นอันมากจะยังเข้ามาขึ้นอยู่กับประชากรของพระองค์

“แต่ลัทธิโรมันคาทอลิกในฐานะระบบหนึ่ง

บัดนี้ก็มีได้สอดคล้องกับชาวประเสริฐของพระคริสต์ยิ่งไปกว่าช่วงเวลาใด ๆ

ก่อนหน้านี้ในประวัติศาสตร์ของนางเลย คริสตจักรโปรเตสแตนต์ทั้งหลายกำลังอยู่ในความมืดมนอย่างยิ่ง

มิฉะนั้นแล้วพวกเขาคงจะสังเกตเห็นหมายสำคัญแห่งกาลเวลา

คริสตจักรโรมันมีแผนการและวิธีดำเนินงานที่แผ่ไพศาลไกล

นางกำลังใช้ทุกอุบายเพื่อแผ่ขยายอิทธิพลของตนและเพิ่มพูนอำนาจของตน

เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับความขัดแย้งอันดุเดือดและแนวโน้มที่จะกลับมายึดครองโลกอีกครั้ง

เพื่อสถาปนาการข่มเหงขึ้นใหม่ และเพื่อลบล้างทุกสิ่งทีโปรเตสแตนต์นิยมได้กระทำไว้

ลัทธิคาทอลิกกำลังได้เปรียบขึ้นทุกด้าน

จงดูจำนวนคริสตจักรและโบสถ์น้อยของนางที่เพิ่มขึ้นในประเทศโปรเตสแตนต์ทั้งหลาย

จงดูความนิยมของวิทยาลัยและสถานอบรมศาสนศาสตร์ของนางในอเมริกา

ซึ่งโปรเตสแตนต์อุปถัมภ์อย่างกว้างขวาง

จงดูการเติบโตของพิธีนิยมในอังกฤษและการแปรพักตร์ไปเข้าร่วมแถวของคาทอลิกที่เกิดขึ้นบ่อยครั้ง

สิ่งเหล่านี้ควรปลุกเร้าความวิตกของทุกคนที่เห็นคุณค่าในหลักการอันบริสุทธิ์ของชาวประเสริฐ”

“พวกโปรเตสแตนต์ได้เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับและอุปถัมภ์ระบบสันตะปาปา; พวกเขาได้ทำการประนีประนอมและยินยอมผ่อนปรน ซึ่งแม้แต่พวกคาทอลิกเองยังประหลาดใจที่ได้เห็นและไม่อาจเข้าใจได้ มนุษย์ทั้งหลายกำลังหันหลังต่ออุปนิสัยอันแท้จริงของโรมันนิยมและต่อภัยอันตรายที่จะต้องหวาดหวั่นจากอำนาจสูงสุดของนาง ประชาชนจำเป็นต้องถูกปลุกเร้าให้ลุกขึ้นต่อต้านการรุกรานของศัตรูที่อันตรายที่สุดผู้นี้ต่อเสรีภาพของพลเมืองและเสรีภาพทางศาสนา”

“โปรเตสแตนต์จำนวนมากเข้าใจว่าศาสนาคาทอลิกไม่น่าดึงดูด และการนมัสการของศาสนานั้นเป็นเพียงพิธีกรรมอันน่าเบื่อและไร้ความหมายที่เวียนวนซ้ำไปมา ตรงนี้เองที่พวกเขาเข้าใจผิด แม้โรมันนิยมจะตั้งอยู่บนการส่อลวงหลอกลวง แต่มันก็มีใช้การปลอมแปลงที่หยาบช้ำและชุ่มช้ำ พิธีกรรมทางศาสนาของคริสตจักรโรมันเป็นพิธีการที่น่าประทับใจอย่างยิ่ง การแสดงออกอันโอ้อ่าตระการและพิธีกรรมอันขริบศักดิ์สิทธิ์ของมนตร์ซึ่งประสาทสัมผัสของประชาชนและทำให้เสียงแห่งเหตุผลและโมฆธรรมเจียบงัน ดวงตาถูกตรึงใจ โปสท์อันโอ้อ่า ขบวนการอันสง่างาม แทนบูชาทองคำที่ประดิษฐานอันประดับอัญมณี ภาพเขียนชั้นเลิศ และประติมากรรมอันประณีต ล้วนปลุกเร้าความรักในความงาม โสตประสาทก็ถูกสะกดด้วยเช่นกัน ดริยางค์นั้นไม่มีสิ่งใดเทียบได้ เสียงอันกังวานหนักแน่นของออร์แกนทุ้มลึก ประสานกับท่วงทำนองแห่งเสียงขับร้องมากมาย เมื่อก็ก้องแผ่ซ่านผ่านใต้โดมสูงตระหง่านและแนวเสาพาเดินของมหาวิหารอันยิ่งใหญ่นางยอมไม่อาจไม่ทำให้จิตใจประทับใจด้วยความครื้นครุ่มและความเคารพยำเกรง”

“ความโอ้อ่าภายนอก ความหรูหราโอ้อ่า และพิธีการเหล่านี้ ซึ่งมีแต่จะเยาะเย้ยความกระหายโหยหาของจิตวิญญาณที่ป่วยไข้เพราะบาปนั้น เป็นหลักฐานแห่งความเสื่อมทรามภายใน ศาสนาของพระคริสต์มิได้ต้องการสิ่งล่อตาล่อใจเช่นนั้นเพื่อชักนำให้ผู้คนเห็นคุณค่า ในแสงสว่างที่ส่องออกมาจากกางเขน คริสต์ศาสนาที่แท้จริงปรากฏบริสุทธิ์และงดงามยิ่ง จนไม่มีเครื่องประดับภายนอกใดจะเพิ่มคุณค่าอันแท้จริงของมันได้ ความงามแห่งความบริสุทธิ์ ความอ่อนสุภาพและจิตใจที่สงบเจียบ คือสิ่งที่มีค่าในสายพระเนตรของพระเจ้า”

“ความแวววาวแห่งสำนวนมิได้เป็นดัชนีบ่งชี้ถึงความคิดอันบริสุทธิ์และสูงส่งเสมอไป มโนคติอันสูงส่งเกี่ยวกับศิลปะ ความประณีตละเอียดอ่อนแห่งรสนิยม มักดำรงอยู่ในจิตใจที่เป็นฝ่ายโลกและฝ่ายเนื้อหนังอยู่บ่อยครั้ง ซาตานมักใช้สิ่งเหล่านี้เพื่อนำมนุษย์ให้ลืมนึกถึงความจำเป็นฝ่ายจิตวิญญาณ ละสายตาจากชีวิตอันเป็นอมตะในอนาคต หันเหไปจากพระผู้ทรงช่วยอันหาที่สุดมิได้ของตน และดำเนินชีวิตเพื่อโลกนี้เท่านั้น”

ศาสนาที่เน้นแต่รูปแบบภายนอกยอมเป็นที่ดึงดูดใจแก่จิตใจที่ยังไม่ได้รับการทรงสร้างใหม่ ความโอ้อ่าและพิธีกรรมแห่งการนมัสการแบบคาทอลิกมีอำนาจล่อลวงและสะกดใจ ซึ่งทำให้คนเป็นอันมากถูกหลอก และพากันมองว่าคริสตจักรโรมันเป็นหนึ่งในประตูลูกศรโดยแท้ ไม่มีผู้ใดนอกจากผู้ที่ได้บึกเท่าไว้อย่างมั่นคงบนรากฐานแห่งความจริง และผู้ซึ่งจิตใจได้รับการทรงสร้างใหม่โดยพระวิญญาณของพระเจ้าแล้วเท่านั้น ที่จะยืนหยัดต้านทานอิทธิพลของนางได้ คนนับพันซึ่งไม่มีความรู้จักพระคริสต์จากประสบการณ์จริง จะถูกชักนำให้ยอมรับรูปแบบของความเป็นพระเจ้าโดยปราศจากฤทธิ์เดช ศาสนาเช่นนี้เองคือสิ่งที่ฝูงชนปรารถนา.

“การที่คริสตจักรอ้างสิทธิในการอภัยบาป ทำให้ชาวโรมันคาทอลิกรู้สึกว่าคุณมีอิสระที่จะทำบาป; และพิธีสารภาพบาป ซึ่งหากปราศจากพิธีนั้นก็จะไม่ได้รับการอภัยจากคริสตจักร

ก็มีแนวโน้มที่จะเปิดช่องแก่ความชั่วด้วยเช่นกัน ผู้ใดคุกเข่าต่อหน้ามนุษย์ผู้ล้มลงในบาป และเปิดเผยความคิดที่สลับกับจินตนาการทั้งหลายแห่งใจของตนในการสารภาพ ก็เท่ากับกำลังเหยียดหยามศักดิ์ศรีความเป็นชายของตน และลดทอนสัญญาณอันสูงส่งทุกประการแห่งจิตวิญญาณของตน ในการเปิดเผยบาปทั้งหลายแห่งชีวิตของตนต่อปุโรหิต—มนุษย์ผู้ผิดพลาด ผู้เป็นคนบาป และบ่อยครั้งเหลือเกินที่ถูกทำให้เสื่อมทรามด้วยเล่ห์วุ่นและความโศร่งโสมม—มาตรฐานด้านอุปนิสัยของเขาย่อมถูกลดต่ำลง และผลที่ตามมาคือเขาก็เป็นมลทินด้วย ความคิดของเขาเกี่ยวกับพระเจ้าถูกลดต่ำลงให้เหมือนกับมนุษย์ชาติที่ล้มลงในบาป เพราะปุโรหิตยืนอยู่ในฐานะผู้แทนของพระเจ้า การสารภาพอันทำให้เสื่อมทรามนี้จากมนุษย์สู่มนุษย์ เป็นต้นธารลึกลับที่ทำให้ความชั่วมากมายไหลบ่าออกมา อันเป็นความชั่วที่กำลังทำให้โลกเป็นมลทินและเตรียมโลกให้พร้อมสำหรับการพิเนาศครั้งสุดท้าย ถึงกระนั้น สำหรับผู้ที่รักการปล่อยตัวตามใจตน การสารภาพต่อเพื่อนมนุษย์ผู้ต้องตายก็ยังเป็นที่พอใจว่าการเปิดจิตวิญญาณต่อพระเจ้า ธรรมชาติของมนุษย์เห็นว่าการกระทำที่ผิดธรรมเป็นสิ่งที่ยอมรับได้ง่ายกว่าการละทิ้งบาป; การทรมานเนื้อหนังด้วยผ้ากระสอบ ต่ำแย และโชครวนที่เสียดสีกัดกร่อนนั้นง่ายกว่าการตรึงต้นหาแห่งเนื้อหนังไว้ที่กางเขน หนักหน่วงยิ่งนักคือแอกซึ่งใจฝ่ายเนื้อหนังเต็มใจแบกรับ มากกว่าจะยอมก้มลงใต้แอกของพระคริสต์”

“มีความคล้ายคลึงกันอย่างน่าประหลาดระหว่างคริสตจักรแห่งโรมกับคริสตจักรยิวในสมัยที่พระคริสต์เสด็จ มาครั้งแรก ขณะที่พวกเขียวลอบย่ำยีหลักการทุกประการแห่งพระบัญญัติของพระเจ้าอย่างลับ ๆ ภายนอกนั้นพวกเขากลับเคร่งครัดอย่างยิ่งในการรักษาข้อกำหนดของพระบัญญัตินั้น โดยอ้างพระบัญญัติ ให้หนักลงด้วยข้อเรียกร้องและธรรมประเพณีที่ทำให้การเชื่อฟังเป็นสิ่งเจ็บปวดและเป็นภาระหนัก เช่นเดียวกับที่พวกเขียิวอ้างตนว่ายำเกรงพระบัญญัติ ชาวโรมันคาทอลิกก็อ้างว่ายำเกรงไม้กางเขนเช่นกัน พวกเขายกย่องสัญลักษณ์แห่งความทุกข์ทรมานของพระคริสต์ แต่ในชีวิตของพวกเขากลับปฏิเสธพระองค์ผู้ซึ่งสัญลักษณ์นั้นเป็นตัวแทน”

“พวกปาปิสต์ประดิษฐ์ฐานไม้กางเขนไว้บนโบสถ์ของตน บนแท่นบูชาของตน และบนอาคารของตน ทุกหนทุกแห่งปรากฏเครื่องหมายแห่งไม้กางเขน ทุกหนทุกแห่งไม้กางเขนได้รับการถวายเกียรติและยกย่องภายนอก แต่คำสอนของพระคริสต์กลับถูกฝังกลบอยู่ใต้กองประเพณีอันไร้สาระ การตีความอันเป็นเท็จ และข้อเรียกร้องอันเข้มงวดรุนแรง พระวามะของพระเจ้าช่วยให้รอดเกี่ยวกับพวกเขียิวผู้ถือสิทธิ ย่อมประยุกต์ใช้กับบรรดาผู้นำแห่งคริสตจักรโรมันคาทอลิกด้วยอำนาจที่ยิ่งกว่าเดิมน่า ‘พวกเขาผูกสัมพันธ์และแบกยาก แล้ววางลงบนบ่าของมนุษย์’ แต่พวกเขาเองจะไม่ขยับสิ่งนั้นแม้ด้วยนิ้วเดียว’ มัทธิว 23:4 วิญญาณที่มีมโนธรรมถูกกักไว้ในความหวาดผวายุ่งเหยิงด้วยเกรงพระเจ้าผู้ทรงถูกล้างเกิน ขณะที่บรรดาผู้มีศักดิ์สูงในคริสตจักรจำนวนมากกำลังดำเนินชีวิตอยู่ท่ามกลางความฟุ่มเฟือยและความสำราญทางกามารมณ์”

“การนมัสการรูปเคารพและวัตถุศักดิ์สิทธิ์ การวิงวอนต่อบรรดาวิสุทธิชน และการยกย่องสันตะปาปาให้สูงส่ง ล้วนเป็นอุปบายของซาตานเพื่อตึงจิตใจของประชาชนให้ออกห่างจากพระเจ้าและจากพระบุตรของพระองค์ เพื่อให้ความพิเนาศบังเกิดแก่พวกเขา มันพยายามเบนความสนใจของพวกเขาไปจากพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระองค์เดียวเท่านั้นที่พวกเขาจะพบความรอดได้ มันจะชี้นำพวกเขาไปสู่วัตถุใด ๆ ก็ตามที่อาจนำมาแทนที่พระองค์ผู้ได้ตรัสว่า ‘จงมาหาเรา บรรดาท่านทั้งหลายผู้เหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก และเราจะให้ท่านทั้งหลายได้พัก’ มัทธิว 11:28”

“ชาตานพยายามอยู่เสมอที่จะบิดเบือนพระลักษณะของพระเจ้า ธรรมชาติของบาป และประเด็นแท้จริงที่เป็นเดิมพันอยู่ในมหาการต่อสู้นั้น วาหศิลป์อันหลอกลวงของมันทำให้พันธกรณีต่อพระบัญญัติของพระเจ้าลดน้อยลง และให้มนุษย์มีเสรีภาพในการทำบาป ขณะเดียวกัน มันก็ทำให้พวกเขายึดถือมโนทัศน์อันผิดเกี่ยวกับพระเจ้า จนพวกเขา มองพระองค์ด้วยความหวาดกลัวและความขัง แทนที่จะด้วยความรัก ความโหดร้ายอันเป็นลักษณะประจำในอุปนิสัยของมันเองกลับถูกยกให้เป็นของพระเจ้าผู้สร้าง สิ่งนั้นได้ถูกรวมเข้าไว้ในระบบศาสนาต่าง ๆ และสำแดงออกในรูปแบบการนมัสการทั้งหลาย ด้วยเหตุนี้จิตใจของมนุษย์จึงมืดบอด และชาตานก็ยึดพวกเขาไว้เป็นเครื่องมือของมันในการทำสงครามต่อสู้กับพระเจ้า โดยมโนทัศน์อันวิปริตเกี่ยวกับพระลักษณะของพระเจ้า บรรดาประชาชาติที่เป็นคนต่างศาสนาถูกชักนำให้ เชื่อว่าการถวายมนุษย์เป็นเครื่องบูชาญูเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อให้ได้รับความโปรดปรานจากเทพ และความโหดร้ายอันน่าสยดสยองก็ได้ถูกกระทำขึ้นภายใต้รูปลักษณะต่าง ๆ ของการบูชารูปเคารพ”

“คริสตจักรโรมันคาทอลิก ซึ่งผสมผสานรูปแบบของลัทธินอกศาสนาเข้ากับศาสนาคริสต์ และเช่นเดียวกับลัทธินอกศาสนา ได้บิดเบือนพระลักษณะของพระเจ้า ได้หันไปใช้วิธีการต่าง ๆ ที่โหดร้ายและน่าสะพรึงกลัวไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน ในสมัยที่กรุงโรมมีอำนาจสูงสุด ได้มีเครื่องทรมานเพื่อบีบบังคับให้ยอมรับหลักคำสอนของนาง มีหลักประหารสำหรับผู้ที่ไม่ยอมจำนนต่อข้ออ้างสิทธิของนาง ได้มีการสังหารหมู่ในขนาดที่ไม่มียุทธวิธีรู้ได้ จนกว่าจะถูกเปิดเผยออกมาในการพิพากษา บรรดาผู้มีตำแหน่งสูงในคริสตจักรได้ศึกษาคิดค้น ภายใต้ชาตานผู้เป็นนายของตน เพื่อประดิษฐ์วิธีการที่จะก่อความทรมานให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ โดยไม่ทำให้ชีวิตของเหยื่อสิ้นสุดลง และในหลายกรณี กระบวนการอันชั่วร้ายนั้นถูกทำซ้ำแล้วซ้ำเล่าจนถึงขีดสุดแห่งความทรมานของมนุษย์ จนธรรมชาติยอมแพ้ต่อการต่อสู้ และผู้ทรมานทุกซีกก็ยินดีต้อนรับความตายในฐานะการปลดปล่อยอันแสนหวาน”

“ชะตากรรมของบรรดาผู้ต่อต้านโรมก็เป็นดังนี้เอง ส่วนสำหรับผู้ที่ยึดมั่นอยู่กับนาง นางมีระเบียบวินัยแห่งแสร้งเนียนดี แห่งความหิวโหยจนผ่ายผอม แห่งการทรมานภายในทุกรูปแบบเท่าที่จะพึงนึกได้ อันทำให้จิตใจสะอิดสะเอียน เพื่อให้ได้มาซึ่งความโปรดปรานจากสวรรค์ บรรดาผู้สำนึกผิดได้ละเมิดธรรมบัญญัติของพระเจ้า โดยการละเมิดกฎแห่งธรรมชาติ พวกเขาถูกสอนให้ตัดขาดสายสัมพันธ์ซึ่งพระองค์ได้ทรงก่อตั้งเพื่ออวยพรและทำให้การพักอาศัยชั่วคราวของมนุษย์บนแผ่นดินโลกชื่นบาน ภายในสุสานมีเหยื่อนับล้านผู้ใช้ชีวิตของตนไปกับความพยายามอันสูญเปล่าที่จะปราบความรักใคร่ตามธรรมชาติของตน กัดข่มทุกความคิดและความรู้สึกแห่งความเห็นอกเห็นใจต่อเพื่อนมนุษย์ของตน ในฐานะสิ่งที่เป็นที่น่ารังเกียจต่อพระเจ้า”

“หากเราปรารถนาจะเข้าใจความโหดร้ายอันแน่วแน่ของชาตาน ซึ่งได้สำแดงออกตลอดหลายร้อยปี มิใช่ท่ามกลางผู้ที่ไม่เคยได้ยินเรื่องของพระเจ้า หากแต่ในใจกลางและทั่วทั้งขอบเขตของคริสต์ศาสนจักร เราก็เพียงต้องมองไปยังประวัติศาสตร์ของโรมันนิยมเท่านั้น โดยผ่านระบบอันมหึมาแห่งการล่อลวงนี้ เจ้าแห่งความชั่วร้ายบรรลุจุดประสงค์ของตนในการนำความอภัยมาสู่พระเจ้า และความทุกข์เข็ญมาสู่มนุษย์ และเมื่อเราเห็นว่าเขาประสบความสำเร็จเพียงใดในการปลอมแปลงตนเองและกระทำกิจของตนผ่านบรรดาผู้นำของคริสตจักร เราก็อาจเข้าใจได้ดียิ่งขึ้นว่าเหตุใดเขาจึงมีความเป็นปรปักษ์ต่อพระคัมภีร์อย่างยิ่งนัก หากมีการอ่านพระคัมภีร์เล่มนั้น พระเมตตาและความรักของพระเจ้าก็จะได้รับการเปิดเผย

และจะเห็นได้ว่าพระองค์มิได้ทรงวางภาระหนักเหล่านี้ไว้บนมนุษย์เลย สิ่งทั้งปวงที่พระองค์ทรงเรียกร้องก็คือใจที่แตกสลายและสำนึกผิดอย่างแท้จริง กับจิตวิญญาณที่ถ่อมตนและเชื่อฟัง”

“พระคริสต์มิได้ทรงประทานแบบอย่างใดในพระชนมชีพของพระองค์ให้มนุษย์ทั้งชายและหญิงปิดตนอยู่ในอาการเพื่อจะได้เหมาะสมสำหรับสวรรค์

พระองค์ไม่เคยทรงสอนเลยว่าความรักและความเห็นอกเห็นใจจะต้องถูกกดขี่ไว้ พระทัยของพระองค์ช่วยให้รอดเปี่ยมล้นด้วยความรัก ยิ่งมนุษย์เข้าใจความสมบูรณ์ฝ่ายศีลธรรมมากเท่าใด ความรู้สึกไวของเขาก็ยิ่งเฉียบคมมากขึ้น การรับรู้บาปของเขาก็ยิ่งแจ่มชัดขึ้น และความเห็นอกเห็นใจต่อผู้ทุกข์ยากของเขาก็ยิ่งลึกซึ้งขึ้น

สมเด็จพระสันตะปาปาทรงอ้างว่าทรงเป็นผู้แทนของพระคริสต์; แต่ลักษณะอุปนิสัยของพระองค์จะอาจเทียบกับพระผู้ช่วยให้รอดของเราได้อย่างไร พระคริสต์เคยเป็นที่รู้จักหรือว่าทรงมอบมนุษย์ให้แก่คุกหรือแทนทรมานเพราะเขามิได้ถวายความเคารพแด่พระองค์ในฐานะกษัตริย์แห่งสวรรค์? เคยมีผู้ไต่ถามพระสุรเสียงของพระองค์พิพากษาลงโทษประหารแก่ผู้ที่ไม่ยอมรับพระองค์หรือ? เมื่อพระองค์ทรงถูกชาวบ้านแห่งหนึ่งในแคว้นสะมาเรียเมินเฉย อัครทูตยอห์นก็เต็มไปด้วยความขุ่นเคืองและทูลถามว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงประสงค์ให้ข้าพระองค์ส่งไฟให้ลงมาจากรสวรรค์ และเผาผลาญเขาเสีย เหมือนอย่างเอลียาห์ได้กระทำหรือไม่?’

พระเยซูทอดพระเนตรสาวกของพระองค์ด้วยความเวทนา และทรงตำหนิจิตใจอันแข็งกระด้างของเขา โดยตรัสว่า ‘เพราะว่าบุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อทำลายชีวิตมนุษย์ แต่มาเพื่อช่วยให้รอด’ ลูกา 9:54, 56. ช่างแตกต่างจากพระวิญญาณที่พระคริสต์ทรงสำแดงยิ่งนัก คือวิญญาณของผู้ที่อ้างตนว่าเป็นผู้แทนของพระองค์”

“บัดนี้คริสตจักรโรมันสำแดงภาพลักษณ์อันงดงามต่อชาวโลก โดยใช้คำแก้ตัวปกปิดประวัติแห่งความโหดร้ายอันน่าสยดสยองของตน นางได้สวมอาภรณ์ที่คล้ายพระคริสต์; แต่นางหาได้เปลี่ยนแปลงไม่ หลักการทุกประการของสันตะปาปาซึ่งมีอยู่ในอดีตกาล ยังคงมีอยู่ในวันนี้ หลักคำสอนทั้งหลายที่ประดิษฐ์ขึ้นในยุคอันมืดมนที่สุดยังคงได้รับการยึดถืออยู่ อย่าให้ผู้ใดหลอกลวงตนเอง สันตะปาปาที่บัดนี้พวกโปรเตสแตนต์พร้อมจะยกย่องกันนักหนา ก็คือสถาบันเดียวกันกับที่ปกครองโลกในสมัยการปฏิรูปศาสนา เมื่อคนของพระเจ้าได้ลุกขึ้นยืน โดยยอมเสี่ยงต่อชีวิตของตน เพื่อเปิดโปงความชั่วช้าของนาง นางยังคงมีความเย่อหยิ่งและการอ้างสิทธิ์อย่างโอหังเช่นเดิม ซึ่งเคยวางตนเป็นนายเหนือกษัตริย์และเจ้านายทั้งหลาย และอ้างเอาพระราชอำนาจที่เป็นของพระเจ้า จิตวิญญาณของนางในบัดนี้ก็มีได้โหดเหี้ยมและเป็นทรราชน้อยไปกว่าสมัยที่นางได้บดขยี้เสรีภาพของมนุษย์และสังหารวิสุทธิชนขององค์ผู้สูงสุด”

“สันตะปาปาเป็นอย่างที่คำพยากรณ์ได้ประกาศไว้อย่างแท้จริงว่าเธอจะเป็น นั่นคือการละทิ้งความเชื่อในวาระสุดท้าย 2 เธสะโลนิกา 2:3, 4 สิ่งนี้เป็นส่วนหนึ่งของนโยบายของเธอที่จะสวมลักษณะเช่นใดก็ตามซึ่งจะบรรลุจุดประสงค์ของเธอได้ดีที่สุด; แต่ภายใต้รูปลักษณะที่แปรเปลี่ยนได้ดุจกิ่งก่า เธอกลับซ่อนพิษอันไม่แปรเปลี่ยนของงูไว้ ‘ไม่ควรรักษาความสัตย์ไว้กับพวกนอกรีต หรือกับบุคคลที่ถูกสงสัยว่าเป็นพวกนอกรีต’ (Lenfant, volume 1, page 516) เธอประกาศเช่นนั้น อานาจีนี้ ชิงบันทึกตลอดหนึ่งพันปีของมันถูกเขียนไว้ด้วยเลือดของธรรมิกชน บัดนี้จะได้รับการยอมรับว่าเป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักรของพระคริสต์หรือ?”

“มิใช่ปราศจากเหตุผลที่มีการกล่าวอ้างขึ้นในบรรดาประเทศโปรเตสแตนต์ว่า ศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิกแตกต่างจากโปรเตสแตนต์น้อยกว่าสมัยก่อน

แต่ได้มีความเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นจริง ทว่าความเปลี่ยนแปลงนั้นมิได้อยู่ที่สันตะสำนัก แท้จริงแล้วคาทอลิกมีลักษณะคล้ายคลึงกับโปรเตสแตนต์จำนวนมากที่มีอยู่ในปัจจุบัน เพราะโปรเตสแตนต์ได้เสื่อมทรามลงอย่างยิ่งนับตั้งแต่สมัยของบรรดานักปฏิรูป”

“ขณะที่คริสตจักรโปรเตสแตนต์ทั้งหลายได้แสวงหาความโปรดปรานจากโลก ความเมตตาอันเป็นเทียมได้ทำให้ตาของพวกเขามืดบอดไป พวกเขาไม่เห็นว่า การเชื่อสิ่งดีงามเกี่ยวกับความชั่วทั้งปวงนั้นเป็นสิ่งที่จะต้อง และผลอันหลีกเลี่ยงไม่ได้ นั่นก็คือ ในที่สุดพวกเขาจะเชื่อว่าสิ่งดีทั้งปวงเป็นความชั่ว แทนที่จะยับยั้งปกป้องความเชื่อที่ได้มอบไว้แก่ธรรมิกชนครั้งเดียวแล้วเป็นนิรันดร์ บัดนี้พวกเขากลับประหลึงว่ากำลังกล่าวขอภัยต่อโรมสำหรับทัศนอันปราศจากเมตตาที่พวกเขามีต่อนาง วิงวอนขอภัยสำหรับความคับแค้นใจของตน”

“คนเป็นอันมาก แม้กระทั่งในหมู่ผู้ที่มีใจนิยมโรมันคาทอลิก ก็ยังตระหนักถึงอันตรายจากอำนาจและอิทธิพลของนางเพียงเล็กน้อย หลายคนยืนยันว่า ความมิดมนทางสติปัญญาและศีลธรรมซึ่งครอบงำอยู่ในช่วงยุคกลางนั้น เอื้อให้คำสอน ความหมาย และการกตัญญูของนางแพร่ขยายออกไป และเห็นว่า ความรู้ความเข้าใจอันก้าวหน้าของยุคสมัยใหม่ การแพร่กระจายของความรู้อย่างทั่วถึง และความเปิดกว้างที่เพิ่มขึ้นในเรื่องศาสนา ย่อมขัดขวางมิให้การฟื้นคืนของความไม่อดกลืนและทรราชเกิดขึ้นได้ แม้เพียงความคิดที่ว่าสภาพการณ์เช่นนั้นจะมีขึ้นในยุคอันรู้แจ้งนี้ ก็ยังถูกเยาะเย้ยว่าเป็นเรื่องน่าขัน จริจอยู่ แสงสว่างอันยิ่งใหญ่ ทั้งทางสติปัญญา ทางศีลธรรม และทางศาสนา กำลังส่องมายังชนรุ่นนี้ ในหน้าพระวาระบริสุทธิ์ของพระเจ้าอันเปิดเผยนั้น แสงสว่างจากสวรรค์ได้ส่องลงมายังโลกแล้ว แต่พึงระลึกไว้ว่า ยังได้รับแสงสว่างมากเพียงใด ความมิดมนของผู้ที่บิดเบือนและปฏิเสธแสงสว่างนั้นก็ยังทวีมากขึ้นเพียงนั้น”

“การศึกษาพระคัมภีร์ด้วยจิตใจอธิษฐานจะทำให้พวกโปรเตสแตนต์เห็นลักษณะที่แท้จริงของสันตะสำนัก และจะทำให้พวกเขาเกลียดชังและหลีกเลี่ยงจากมัน; แต่หลายคนกลับฉลาดในสายตาของตนเองเสียจนรู้สึกว่าจะจำเป็นต้องแสวงหาพระเจ้าอย่างถ่อมใจ เพื่อให้ตนได้รับการทรงนำเข้าสู่ความจริง แม้ว่าพวกเขาจะภาคภูมิใจในความรู้แจ้งของตน แต่พวกเขากลับไม่รู้ทั้งพระคัมภีร์และฤทธิ์เดชของพระเจ้า พวกเขาจำต้องมีวิธีการบางอย่างเพื่อปลอมประโลมมโนธรรมของตน และพวกเขาก็แสวงหาสิ่งที่มีฝ่ายวิญญาณน้อยที่สุดและทำให้ตนเองต่ำต้อยน้อยที่สุด สิ่งที่พวกเขาปรารถนาคือวิธีที่จะลืมนะพระเจ้า แต่ให้ดูประหนึ่งเป็นวิธีที่จะระลึกถึงพระองค์ สันตะสำนักเหมาะสมอย่างยิ่งที่จะตอบสนองความต้องการของคนทั้งปวงเหล่านี้ มันได้เตรียมไว้สำหรับมนุษย์สองจำพวก ซึ่งรวมเอาเกือบทั้งโลกไว้—คือผู้ที่หวังจะได้รับความรอดโดยความดีความชอบของตน และผู้ที่หวังจะได้รับความรอดทั้งที่ยังอยู่ในบาปของตน นี่คือการกลับแห่งอำนาจของมัน”

“วันแห่งความมิดมนทางสติปัญญาอย่างยิ่งใหญ่ได้ปรากฏให้เห็นว่าเป็นสภาวะที่เอื้ออำนวยต่อความสำเร็จของอำนาจพระสันตะปาปา และจะยังมีการพิสูจน์ให้ประจักษ์อีกว่า วันแห่งความสว่างไสวทางสติปัญญาอย่างยิ่งใหญ่ก็เอื้ออำนวยต่อความสำเร็จของอำนาจนั้นเช่นเดียวกัน ในยุคที่ผ่านมานี้ เมื่อมนุษย์ปราศจากพระวาระของพระเจ้าและปราศจากความรู้แห่งความจริง ดวงตาของเขาทั้งหลายก็ถูกปิดบังไว้ และคนนับพันก็ตกอยู่ในบ่วง โดยไม่เห็นตาข่ายที่กางไว้ดักเท้าของตน ในชั่วอายุนี้ มีคนจำนวนมากที่ดวงตาถูกแสงจ้าของการคาดคะเนตามความคิดมนุษย์ คือ ‘วิทยาศาสตร์ที่ได้ชื่อว่าเป็นเท็จว่าเป็นวิทยาศาสตร์’ ทำให้พรมัวไป เขาทั้งหลายมองไม่เห็นตาข่ายนั้น

และเดินเข้าไปในนั้นอย่างง่ายดายพอ ๆ กับคนที่ถูกปิดตาไว้ พระเจ้าทรงกำหนดให้กำลังทางสติปัญญาของมนุษย์ได้รับการถือไว้ว่าเป็นของประทานจากพระเจ้าผู้สร้างของตน และให้ใช้ในการรับใช้ความจริงและความชอบธรรม แต่เมื่อความเย่อหยิ่งและความทะเยอทะยานได้รับการทะนุถนอมไว้ และมนุษย์ยกทฤษฎีของตนขึ้นเหนือพระวจนะของพระเจ้าแล้ว สติปัญญาก็สามารถถ่วงอัตรายได้มากกว่าความไม่รู้ ดังนั้น วิทยาศาสตร์เทียมเท็จแห่งยุคปัจจุบัน ซึ่งบ่อนทำลายความเชื่อในพระคัมภีร์ จะพิสูจน์ให้เห็นว่า ประสบความสำเร็จไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากันในการเตรียมทางให้มีการยอมรับอำนาจพระสันตะปาปา พร้อมทั้งรูปแบบอันน่าพิงพอใจของมัน ดังที่การปิดกั้นความรู้เคยเปิดทางให้แก่อำนาจนั้นเจริญยิ่งขึ้นในยุคมืด”

“ในการเคลื่อนไหวซึ่งกำลังดำเนินอยู่ในเวลานี้ภายในสหรัฐอเมริกา เพื่อให้สถาบันและจารีตประเพณีของคริสตจักรได้รับการสนับสนุนจากรัฐนั้น โปรเตสแตนต์ทั้งหลายกำลังดำเนินตามรอยบาทของพวกนิยมสันตะปาปา ยิ่งไปกว่านั้น พวกเขา กำลังเปิดประตูให้สันตะปาปาปกปักรักษาอำนาจสูงสุดในอเมริกาโปรเตสแตนต์ ซึ่งนางได้สูญเสียไปแล้วในโลกเก่า และสิ่งที่ทำให้การเคลื่อนไหวนี้มีความสำคัญยิ่งขึ้นก็คือข้อเท็จจริงที่ว่า วัตถุประสงค์สำคัญที่มุ่งหมายไว้ นั่นคือการบังคับให้ถือรักษาวันอาทิตย์ อันเป็นธรรมเนียมซึ่งมีต้นกำเนิดมาจากกรุงโรม และซึ่งโรมอ้างว่าเป็นเครื่องหมายแห่งอำนาจของตน นี่คือจิตวิญญาณแห่งสันตะปาปา—จิตวิญญาณแห่งการคล้อยตามธรรมเนียมของโลก การยกย่องเทิดทูน ธรรมเนียมของมนุษย์ไว้เหนือพระบัญญัติของพระเจ้า—ซึ่งกำลังแทรกซึมเข้าสู่คริสตจักรโปรเตสแตนต์ทั้งหลาย และกำลังนำพวกเขาไปให้กระทำการเดียวกันแห่งการเชิดชูวันอาทิตย์ ซึ่งสันตะปาปาได้กระทำมาก่อนพวกเขา”

“หากผู้อ่านประสงค์จะเข้าใจถึงบรรดาเครื่องมือที่จะถูกนำมาใช้ในการต่อสู้ซึ่งใกล้จะมาถึงนั้น เขาก็เพียงแต่ต้องติดตามบันทึกถึงวิธีการซึ่งโรมได้ใช้เพื่อจุดมุ่งหมายเดียวกันนั้นในอดีตกาล หากเขาประสงค์จะรู้ว่าพวกคาทอลิกและโปรเตสแตนต์ที่ร่วมมือกันจะปฏิบัติต่อบรรดาผู้ที่ปฏิเสธหลักข้อเชื่อของพวกเขาอย่างไร ก็ให้เขาพิจารณาจิตวิญญาณซึ่งโรมได้สำแดงต่อวันสะบาโตและต่อบรรดาผู้พิทักษ์วันนั้น”

“พระราชกฤษฎีกา สภาสังคายนาทั่วไป และข้อบัญญัติของคริสตจักรที่ได้รับการคำนวณด้วยอำนาจฝ่ายบ้านเมือง คือบรรดาขั้นตอนที่ทำให้เทศกาลของลัทธินอกศาสนาได้ขึ้นสู่ฐานะแห่งเกียรติยศในโลกคริสเตียน มาตราการสาธารณสุขประการแรกที่บังคับให้ถือรักษาวันอาทิตย์คือกฎหมายที่จักรพรรดิคอนสแตนตินทรงประกาศไว้ (ค.ศ. 321) พระราชกฤษฎีกานี้กำหนดให้ชาวเมืองหยุดพักใน “วันอันควรแก่ความเคารพแห่งดวงอาทิตย์” แต่อนุญาตให้ชาวชนบทดำเนินงานเกษตรกรรมของตนต่อไปได้ แม้โดยเนื้อแท้แล้วจะเป็นกฎหมายของคนนอกศาสนา แต่ก็ได้รับการบังคับใช้โดยจักรพรรดิภายหลังจากการทรงยอมรับศาสนาคริสต์แต่เพียงในนามของพระองค์”

“เมื่อพระราชโองการพิสูจน์แล้วว่าไม่อาจเป็นสิ่งทดแทนที่เพียงพอสำหรับสิทธิอำนาจจากพระเจ้าได้ ยูเซบิอุส อธิการผู้แสวงหาความโปรดปรานจากบรรดาเจ้าผู้ครองนคร และเป็นมิตรคนสนิทกับทั้งเป็นผู้ประจบประแจงคอนสแตนตินเป็นพิเศษ ได้เสนอข้ออ้างว่าพระคริสต์ทรงย้ายสะบาโตไปเป็นวันอาทิตย์แล้ว ไม่มีคำพยานจากพระคัมภีร์แม้แต่ข้อเดียวถูกนำมาแสดงเพื่อพิสูจน์คำสอนใหม่นั้น ยูเซบิอุสเองก็ยอมรับโดยไม่รู้ตัวถึงความเท็จของเรื่องนี้ และชี้ไปยังผู้ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่แท้จริง เขากล่าวว่า ‘บรรดาสิ่งหึงพวง ไม่ว่าสิ่งใดก็ตามที่เป็นหน้าที่ต้องกระทำในวันสะบาโต

สิ่งเหล่านี้เราได้ย้ายไปไว้ในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว—Robert Cox, Sabbath Laws and Sabbath Duties, page 538. แต่ข้อโต้แย้งเรื่องวันอาทิตย์นั้น แม้จะไร้รากฐานเพียงใดก็ตาม ก็ยังทำให้มนุษย์อีกหิเมที่จะย้ายวันสะบาโตขององค์พระผู้เป็นเจ้า ทุกคนที่ปรารถนาจะได้รับเกียรติจากโลกก็ยอมรับเทศกาลอันเป็นที่นิยมนี้”

“เมื่ออำนาจสันตะปาปาได้รับการสถาปนาอย่างมั่นคงแล้ว การงานแห่งการยกชูวันอาทิตย์ก็ยังคงดำเนินต่อไป อยู่ระยะหนึ่ง ประชาชนยังคงประกอบงานเกษตรกรรมเมื่อมิได้เข้าร่วมพิธีในคริสตจักร และวันที่เจ็ดยังคงได้รับการถือว่าเป็นวันสะบาโต แต่การเปลี่ยนแปลงก็ค่อย ๆ ถูกทำให้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ผู้ดำรงตำแหน่งศักดิ์สิทธิ์ถูกห้ามมิให้ตัดสินข้อพิพาททางแพ่งใด ๆ ในวันอาทิตย์ ไม่นานหลังจากนั้น คนทั้งปวงไม่ว่าจะมีศรัทธาใด ถูกบัญชาให้งดเว้นจากการงานสามัญ โดยมีโทษปรับสำหรับผู้เป็นไท และโทษเชียนตีสำหรับผู้รับใช้ ต่อมาได้มีการตราว่า คนมึงมัจจะต้องถูกลงโทษด้วยการริบทรัพย์สินครึ่งหนึ่งของตน และในที่สุด หากยังคงดื้อดึงอยู่ ก็ให้ถูกทำให้เป็นทาส ส่วนชนชั้นล่างจะต้องรับโทษเนรเทศตลอดกาล”

“บรรดาการอัศจรรย์ก็ถูกนำมาใช้ด้วยเช่นกัน ท่วมกลางสิ่งมหัศจรรย์อื่น ๆ มีรายงานว่า ชาวบางคนหนึ่งซึ่งกำลังจะไถนาของตนในวันอาทิตย์ ได้ใช้เหล็กชิ้นหนึ่งขีดทำความสะอาดคันไถของเขา แล้วเหล็กนั้นก็ติดแน่นอยู่กับมือของเขา และตลอดเวลาสองปีเขาต้องพกมันติดตัวไปทุกแห่ง ‘เป็นความเจ็บปวดและความอับอายอย่างยิ่งแก่เขา’—Francis West, Historical and Practical Discourse on the Lord’s Day, page 174.”

“ต่อมาสันตะปาปาได้มีคำสั่งให้บาทหลวงประจำตำบลตักเตือนผู้ที่ละเมิดวันอาทิตย์ และชักชวนพวกเขาให้ไปโบสถ์และกล่าวคำอธิษฐาน เกรงว่าพวกเขาจะนำหายนะอันใหญ่หลวงมาสู่ตนเองและเพื่อนบ้าน สภาคริสตจักรแห่งหนึ่งได้เสนอข้อโต้แย้ง ซึ่งต่อมาได้ถูกใช้อย่างแพร่หลาย แม้กระทั่งโดยพวกโปรเตสแตนต์ ว่าเพราะมีผู้คนถูกฟ้าผ่าขณะทำงานในวันอาทิตย์ วันนั้นจึงต้องเป็นวันสะบาโต ‘เห็นได้ชัด’ บรรดาประมุขฝ่ายศาสนากล่าว ‘ว่าความไม่พอพระทัยของพระเจ้าต่อการที่พวกเขาละเลยวันนั้นรุนแรงเพียงใด’ จากนั้นจึงมีการเรียกร้องให้บรรดาปุโรหิตและศาสนาจารย์ กษัตริย์และเจ้านายทั้งหลาย และบรรดาผู้มีชื่อเสียงทั้งปวง ‘ใช้ความพยายามและความเอาใจใส่อย่างที่สุดของตน เพื่อให้วันนั้นกลับคืนสู่เกียรติอันสมควรแก่วันนั้น และเพื่อศักดิ์ศรีของศาสนาคริสต์ ให้มีการถือรักษาวันนั้นด้วยความศรัทธาที่ยิ่งขึ้นไปในภายหน้า’—Thomas Morer, Discourse in Six Dialogues on the Name, Notion, and Observation of the Lord’s Day, page 271.”

“เมื่อกฤษฎีกาต่าง ๆ ของสภาศาสนจักรพิสูจนแล้วว่าไม่เพียงพอ จึงได้มีการวิงวอนต่อบรรดาเจ้าหน้าที่ฝ่ายบ้านเมืองให้ออกพระราชกฤษฎีกาซึ่งจะทำให้ความหวาดกลัวบังเกิดขึ้นในใจของประชาชน และบังคับให้พวกเขางดเว้นจากการงานในวันอาทิตย์ ในสมัยศาสนาที่จัดขึ้น ณ กรุงโรม ได้มีการยืนยันมติทั้งปวงก่อนหน้านั้นอีกครั้งด้วยน้ำหนักและความสง่างามยิ่งกว่าเดิม ทั้งยังได้รวมมติเหล่านั้นเข้าไว้ในกฎหมายของศาสนจักร และให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายบ้านเมืองบังคับใช้ทั่วเกือบทั้งคริสตจักรโลก (ดู Heylyn, History of the Sabbath, pt. 2, ch. 5, sec. 7.)”

“กระนั้นก็ตาม การขาดอำนาจรับรองจากพระคัมภีร์สำหรับการถือรักษาวันอาทิตย์ก่อให้เกิดความลำบากใจอยู่ไม่น้อย ประชาชนตั้งคำถามถึงสิทธิของบรรดาครูผู้สอนของตนที่จะละทิ้งพระดำรัสอันชัดเจนของพระยาห์เวห์ที่ว่า ‘วันที่เจ็ดเป็นสะบาโตแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า’ เพื่อไปให้เกียรติแก่วันแห่งดวงอาทิตย์

เพื่อขุดเขยการขาดพยานหลักฐานจากพระคัมภีร์ จึงจำเป็นต้องใช้กลยุทธ์อื่น ๆ
ผู้สนับสนุนวันอาทิตย์อย่างแข็งขันผู้หนึ่ง
ซึ่งราวปลายศตวรรษที่สิบสองได้ไปเยี่ยมคริสตจักรทั้งหลายในอังกฤษ
ได้ถูกต่อต้านโดยบรรดาพยานผู้สืบทอดชื่อต่อความจริง และความพยายามของเขาก็ไร้ผลถึงเพียงนั้น
จนเขาจากประเทศนั้นไปชั่วระยะหนึ่ง และพยายามแสวงหาวิธีบางอย่างเพื่อบังคับใช้คำสอนของตน
เมื่อเขากลับมา สิ่งที่เขาเจอคือได้รับการจัดหา และในการทำงานภายหลังของเขา
เขาก็ประสบความสำเร็จมากยิ่งขึ้น เขานำม้วนหนังสือฉบับหนึ่งติดตัวมาด้วย
ซึ่งอ้างว่าเป็นมาจากพระเจ้าเอง และมีคำบัญชาที่จำเป็นสำหรับการถือรักษาวันอาทิตย์
พร้อมทั้งคำขู่อันน่าสะพรึงกลัวเพื่อทำให้ผู้ไม่เชื่อฟังหวาดหวั่น
เอกสารอันล้ำค่านี้—ซึ่งเป็นของปลอมอันเลวทรามพอ ๆ
กับสถาบันที่มันสนับสนุน—ถูกกล่าวว่าได้ตกลงมาจากสวรรค์ และถูกพบในกรุงเยรูซาเล็ม
บนแท่นบูชาของนักบุญสิเมโอน ใน โกลโกธา แต่ความจริงแล้ว
พระราชวังสันตะปาปาที่กรุงโรมต่างหากคือแหล่งที่มันออกมา
การฉ้อฉลและการปลอมแปลงเพื่อส่งเสริมอำนาจและความรุ่งเรืองของคริสตจักรนั้น
ได้รับการถือว่าเป็นสิ่งชอบธรรมโดยลำดับชั้นแห่งสันตะปาปามาในทุกยุคทุกสมัย”

“ม้วนนั้นห้ามการทำงานตั้งแต่ยามที่เก้า คือเวลาบ่ายสามโมงของบ่ายวันเสาร์
จนถึงเวลาพระอาทิตย์ขึ้นในวันจันทร์;
และมีการประกาศว่าอำนาจของม้วนนั้นได้รับการยืนยันโดยอัศจรรย์มากมาย.
มีรายงานว่าผู้ใดทำงานเลยพ้นเวลาที่กำหนดจะถูกอัมพาต. ช่างไม้คนหนึ่งซึ่งพยายามไม่ช้าของตน
กลับเห็นว่าแทนที่จะได้แบ่ง มีธาร์โลหิตไหลออกมา และกงล้อโรงไม้ก็หยุดนิ่ง ทั้ง ๆ
ที่มีกระแสไฟฟ้าไหลเชี่ยวแรง. หญิงคนหนึ่งซึ่งนำแป้งโดว์เข้าเตาอบ พบว่าเมื่อเอาออกมาแล้วมันยังดิบอยู่
แม้ว่าเตาจะร้อนมากก็ตาม. อีกคนหนึ่งซึ่งเตรียมแป้งโดว์ไว้สำหรับอบในยามที่เก้า
แต่ตั้งใจจะเก็บมันไว้จนถึงวันจันทร์
กลับพบในวันถัดมาว่ามันได้ถูกทำให้เป็นก้อนขนมปังและอบสุกแล้วโดยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า.
ชายคนหนึ่งซึ่งอบขนมปังหลังยามที่เก้าในวันเสาร์ พบว่าเมื่อเขาหักมันในเช้าวันรุ่งขึ้น
ก็มีโลหิตไหลพุ่งออกมา. ด้วยเรื่องแต่งอันเหลวไหลและมงายเช่นนี้เอง
บรรดาผู้สนับสนุนวันอาทิตย์จึงพยายามสถาปนาความศักดิ์สิทธิ์ของวันดังกล่าว. (See Roger de
Hoveden, *Annals*, vol. 2, pp. 526–530.)”

“ในสกอตแลนด์ เช่นเดียวกับในอังกฤษ ได้มีการทำให้การถือวันอาทิตย์ได้รับความเคารพยิ่งขึ้นโดยผนวก
เอาส่วนหนึ่งของวันสะบาโตโบราณเข้ากับวันนั้น
แต่ช่วงเวลาที่กำหนดให้รักษาไว้เป็นวันบริสุทธิ์นั้นแตกต่างกัน
พระราชกฤษฎีกาจากกษัตริย์แห่งสกอตแลนด์ได้ประกาศว่า
‘วันเสาร์ตั้งแต่เวลาเที่ยงวันควรนับว่าเป็นวันบริสุทธิ์’
และว่าไม่ควรให้ผู้ใดตั้งแต่เวลานั้นไปจนถึงเช้าวันจันทร์ประกอบกิจธุระฝ่ายโลก—Morer, หน้า 290,
291.”

“กระนั้นก็ดี แม้จะมีความพยายามทั้งสิ้นที่จะสถาปนาความศักดิ์สิทธิ์ของวันอาทิตย์
เหล่าพาสตอร์เองก็ยอมรับต่อสาธารณชนถึงสิทธิอำนาจจากพระเจ้าของวันสะบาโต
และถึงที่มาจากมนุษย์ของสถาบันซึ่งได้เข้ามาแทนที่วันนั้น ในศตวรรษที่สิบหก
สภาสันตะปาปาแห่งหนึ่งได้ประกาศไว้อย่างชัดเจนว่า ‘ขอให้คริสเตียนทั้งปวงระลึกว่า
วันที่เจ็ดนั้นพระเจ้าทรงชำระไว้ให้บริสุทธิ์ และได้รับการยอมรับและถือปฏิบัติ ไม่เพียงโดยพวกยิวเท่านั้น
หากโดยคนอื่นทั้งปวงด้วยซึ่งอ้างว่าถวายเป็นการแด่พระเจ้า; แม้ว่าเราคริสเตียนทั้งหลายได้เปลี่ยนวัน
สะบาโตของพวกเขาเป็นวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้วก็ตาม’—Ibid., pages 281, 282.

ผู้ที่เข้าไปตัดแปลงพระราชบัญญัติของพระเจ้ามิได้ไม่รู้ถึงลักษณะของสิ่งที่ตนกำลังทำอยู่ พวกเขากำลังตั้งตนอยู่เหนือพระเจ้าโดยเจตนา”

“ตัวอย่างอันเด่นชัดแห่งนโยบายของโรมที่มีต่อผู้ซึ่งไม่เห็นพ้องกับนางนั้น ได้ปรากฏให้เห็นในการข่มเหงพวกออลเดนส์อันยึดถือและนองเลือด ซึ่งในหมู่พวกเขาบางคนเป็นผู้ถือรักษาวันสะบาโต คนอื่น ๆ ก็ได้รับความทุกข์ทรมานในทำนองเดียวกัน เพราะความซื่อสัตย์ของพวกเขาต่อพระบัญญัติข้อที่สี่ ประวัติของคริสตจักรในเอธิโอเปียและอะบิสซิเนียมีความสำคัญเป็นพิเศษ ท่ามกลางความมืดมนแห่งยุคมืด คริสเตียนแห่งแอฟริกากลางได้เลื่อนหายไปจากสายตาและถูกโลกหลงลืม และเป็นเวลาหลายศตวรรษที่พวกเขาไม่เสรีภาพในการปฏิบัติความเชื่อของตน แต่ในที่สุดโรมก็ได้ทราบถึงการดำรงอยู่ของพวกเขา และไม่นานจักรพรรดิแห่งอะบิสซิเนียก็ถูกล่อลวงให้ยอมรับพระสันตะปาปาในฐานะผู้แทนของพระคริสต์ สัมปทานอื่น ๆ ก็ตามมา”

“ได้มีการประกาศพระราชกฤษฎีกาห้ามการถือรักษาวันสะบาโต โดยกำหนดบทลงโทษอันร้ายแรงที่สุดไว้ (ดู Michael Geddes, Church History of Ethiopia, หน้า 311, 312) แต่ในไม่ช้า ทหารราชอำนาจของสันตะปาปาก็กลายเป็นแอกอันบีบคั้นอย่างยิ่ง จนชาวอะบิสซิเนียตั้งใจจะสลัดมันออกจากคอของตน หลังจากการต่อสู้อันน่าสะพรึงกลัว พวกโรมันคาทอลิกก็ถูกขับออกจากอาณาเขตของพวกเขา และความเชื่อดั้งเดิมก็ได้รับการฟื้นฟู คริสตจักรทั้งหลายชื่นชมยินดีในเสรีภาพของตน และพวกเขาไม่เคยลืมบทเรียนที่ได้เรียนรู้เกี่ยวกับการล่อลวง ความคลั่งไคล้ และอำนาจเผด็จการของโรม ภายในอาณาจักรอันโดดเดี่ยวของตน พวกเขาก็พอใจที่จะดำรงอยู่ต่อไป โดยไม่เป็นที่รู้จักแก่โลกคริสเตียนส่วนที่เหลือ”

“คริสตจักรทั้งหลายในแอฟริกาได้ถือรักษาวันสะบาโตตั้งที่คริสตจักรสันตะปาปาเคยถือรักษา ก่อนการละทิ้งความเชื่ออย่างสิ้นเชิงของนาง ขณะที่พวกเขาถือรักษาวันที่เจ็ดด้วยการเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเจ้า พวกเขาจึงดเว้นจากการงานในวันอาทิตย์ตามธรรมเนียมของคริสตจักร เมื่อโรมได้อำนาจสูงสุดแล้ว นางได้เหยียบย่ำวันสะบาโตของพระเจ้าเพื่อยกชูวันของตนเองขึ้น แต่คริสตจักรทั้งหลายในแอฟริกา ซึ่งถูกซ่อนไว้เกือบหนึ่งพันปี มิได้มีส่วนร่วมในการละทิ้งความเชื่อนี้ เมื่อถูกนำให้อยู่ใต้อำนาจครอบงำของโรม พวกเขาถูกบังคับให้ละทิ้งของแท้และยกชูสะบาโตเทียมขึ้น; แต่ทันทีที่พวกเขาได้อิสระภาพกลับคืนมา พวกเขาก็กลับไปสู่การเชื่อฟังพระบัญญัติข้อที่สี่”

“บันทึกแห่งอดีตเหล่านี้เผยให้เห็นอย่างชัดเจนถึงความเป็นปึกแผ่นของกรุงโรมต่อวันสะบาโตที่แท้จริงและบรรดาผู้ที่ทำพิธีรักษาวันนั้น ตลอดจนวิธีการที่นางใช้เพื่อเชิดชูสถาบันซึ่งนางได้สร้างขึ้น พระวามะของพระเจ้าทรงสอนว่าเหตุการณ์เหล่านี้จะเกิดซ้ำอีก เมื่อโรมันคาทอลิกและโปรเตสแตนต์จะร่วมมือกันเพื่อยกย่องวันอาทิตย์”

คำพยากรณ์ในวิวรณ์ 13 ประกาศว่า อำนาจที่แทนโดยสัตว์ร้ายซึ่งมีเขาเหมือนลูกแกะนั้น จะทำให้ “แผ่นดินโลกและบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในนั้น”

นมัสการอำนาจสันตะปาปา—ซึ่งในทีนี้ถูกเป็นสัญลักษณ์โดยสัตว์ร้าย “คล้ายเสือดาว” สัตว์ร้ายที่มีสองเขานั้นยังจะกล่าว “แก่บรรดาผู้ที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลก ให้เขาทั้งหลายสร้างรูปสัตว์ร้ายขึ้น” และยิ่งกว่านั้น มันจะบังคับคนทั้งปวง “ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่ ทั้งคนมั่งมีและคนยากจน ทั้งไทและทาส” ให้รับเครื่องหมายของสัตว์ร้ายนั้น วิวรณ์ 13:11-16 ได้มีการแสดงแล้วว่า สหรัฐอเมริกาคืออำนาจที่แทนโดยสัตว์ร้ายซึ่งมีเขาเหมือนลูกแกะ และคำพยากรณ์นี้จะสำเร็จเมื่อสหรัฐอเมริกาบังคับให้ถือวันอาทิตย์

ซึ่งโรมอ้างว่าเป็นการยอมรับเป็นพิเศษต่ออำนาจสูงสุดของนาง แต่ในการถวายเกียรตินี้แก่อำนาจสันตะปาปา สหรัฐอเมริกาจะมีได้อยู่ลำพัง อิทธิพลของโรมในประเทศทั้งหลายที่ครั้งหนึ่งเคยยอมรับอำนาจปกครองของนางนั้น ยิ่งห่างไกลจากการถูกทำลายสิ้น และคำพยากรณ์ก็ได้บอกล่วงหน้าถึงการฟื้นคืนอำนาจของนาง “ข้าพเจ้าเห็นหัวหนึ่งของสัตว์ร้ายนั้นประหนึ่งว่าถูกฟันให้ตาย และบาดแผลถึงตายนั้นก็หาย แล้วชาวโลกทั้งสิ้นก็ประหลาดใจติดตามสัตว์ร้ายนั้นไป” ข้อ 3 การทำให้เกิดบาดแผลถึงตายนั้นชี้ไปถึงความพินาศล่มจมของอำนาจสันตะปาปาในปี 1798 หลังจากนี้ ผู้เผยพระวจนะกล่าวว่า “บาดแผลถึงตายของมันก็หาย และชาวโลกทั้งสิ้นก็ประหลาดใจติดตามสัตว์ร้ายนั้นไป” เปาโลกล่าวไว้อย่างชัดเจนว่า “คนนอกธรรมบัญญัติ” จะดำรงอยู่ต่อไปจนถึงการเสด็จมาครั้งที่สอง 2 เธสะโลนิกา 2:3-8 จนถึงวาระสุดท้ายแห่งกาลเวลา เขาจะดำเนินงานแห่งการล่อลวงต่อไป และผู้เขียนวิวรณ์ก็ประกาศเช่นกัน โดยกล่าวถึงอำนาจสันตะปาปาว่า “บรรดาผู้ที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลกจะนมัสการมัน คือทุกคนที่ชื่อมิได้จดไว้ในหนังสือแห่งชีวิต” วิวรณ์ 13:8 ทั้งในโลกเก่าและโลกใหม่ อำนาจสันตะปาปาจะได้รับถวายความเคารพศักดิ์ผ่านเกียรติที่มอบให้แก่สถาบันวันอาทิตย์ ซึ่งตั้งอยู่บนสิทธิอำนาจของคริสตจักรโรมันแต่เพียงประการเดียว

“นับตั้งแต่กลางศตวรรษที่สิบเก้าเป็นต้นมา บรรดาผู้ศึกษาคำพยากรณ์ในสหรัฐอเมริกาได้เสนอคำพยากรณ์แก่ชาวโลก ในเหตุการณ์ทั้งหลายที่กำลังเกิดขึ้นบัดนี้ ย่อมเห็นได้ถึงความรวดเร็วสุดการสำเร็จตามคำพยากรณ์นั้น ในหมู่ครูอาจารย์โปรเตสแตนต์ก็มีการอ้างสิทธิอำนาจจากพระเจ้าเพื่อการถือรักษาวันอาทิตย์เช่นเดียวกัน และมีการขาดหลักฐานจากพระคัมภีร์เช่นเดียวกับบรรดาผู้นำฝ่ายสันตะปาปาที่ประดิษฐ์การอัศจรรย์ขึ้นเพื่อ อทดแทนพระบัญชาจากพระเจ้า คำยืนยันที่ว่าการศึกษาของพระเจ้าตกอยู่แก่มนุษย์เพราะการละเมิดสะบาโตวันอาทิตย์ จะถูกกล่าวซ้ำอีก; บัดนี้ก็เริ่มมีการผลักดันเรื่องนี้แล้ว และขบวนการที่จะบังคับให้มีการถือรักษาวันอาทิตย์ก็กำลังแผ่ขยายอย่างรวดเร็ว”

“คริสตจักรโรมันนำอัศจรรย์ในความหลึกแหลมและความเจ้าเล่ห์ของนาง นางสามารถอ่านออกกว่าอะไรจะเกิดขึ้น นางเฝ้าคอยเวลา โดยเห็นว่าบรรดาคริสตจักรโปรเตสแตนต์กำลังถ่วงการคารวะแก่นาง ในการที่พวกเขายอมรับวันสะบาโตเทียมเท็จ และกำลังเตรียมจะบังคับใช้วันนั้นด้วยวิธีการเดียวกันกับที่นางเองเคยใช้มาแล้วในกาลก่อน ผู้ที่ปฏิเสธความสว่างแห่งความจริง ในที่สุดก็จะมีแสงหาความช่วยเหลือจากอำนาจที่อวดอ้างตนว่าไม่อาจผิดพลาดนี้ เพื่อยกขุสถาบันซึ่งมีต้นกำเนิดมาจากนางเอง นางจะเข้ามาช่วยเหลือพวกโปรเตสแตนต์ในงานนี้อย่างพร้อมเพรียงเพียงใด ย่อมไม่ยากที่จะคาดคะเน ใครเล่าจะเข้าใจได้ดีกว่าบรรดาผู้นำแห่งสันตะปาปาว่าจะจัดการกับผู้ที่ไม่เชื่อฟังคริสตจักรอย่างไร?”

“คริสตจักรโรมันคาทอลิก พร้อมด้วยแขนงทั้งปวงของตนทั่วโลก ก่อรูปเป็นองค์การอันไพศาลหนึ่งเดียวภายใต้การควบคุมของบัลลังก์พระสันตะปาปา และได้รับการจัดวางขึ้นเพื่อรับใช้ผลประโยชน์ของบัลลังก์นั้น บรรดาสมาชิกผู้รับศีลมหาสนิทนับล้านของคริสตจักรนี้ในทุกประเทศทั่วโลก ได้รับการสั่งสอนให้ถือว่าตนผูกพันอยู่ในความจงรักภักดีต่อพระสันตะปาปา ไม่ว่าพวกเขาจะมีสัญชาติใดหรืออยู่ภายใต้รัฐบาลใด เขาทั้งหลายพึงถือว่าอำนาจของคริสตจักรอยู่เหนืออำนาจทั้งปวง

แม้พวกเขาอาจปฏิเสธการตนถวายสัตย์ปฏิญาณว่าจะจงรักภักดีต่อรัฐ แต่เบื้องหลังสิ่งนี้ยังมีคำปฏิญาณว่าจะเชื่อฟังกรุงโรม ซึ่งปลดปล่อยพวกเขาจากคำมั่นสัญญาทุกประการที่เป็นปฏิปักษ์ต่อผลประโยชน์ของนาง”

“ประวัติศาสตร์เป็นพยานถึงความพยายามอันแยบยลและไม่ลดละของนางในการสอดแทรกตนเองเข้าไปในกิจการของบรรดาประชาชาติ; และเมื่อได้ที่มั่นแล้ว ก็เพื่อส่งเสริมเป้าประสงค์ของตนเองต่อไป แม้ต้องนำไปสู่ความพินาศของเจ้าผู้ครองและประชาชนก็ตาม ในปี ค.ศ. 1204 สมเด็จพระสันตะปาปาอินโนเซนต์ที่ 3 ได้บีบบังคับให้ปีเตอร์ที่ 2 กษัตริย์แห่งอารากอน ปฏิญาณคำสัตย์อันผิดวิสัยดังต่อไปนี้ว่า: ‘ข้าพเจ้า ปีเตอร์ กษัตริย์แห่งชาวอารากอน ขอประกาศและสัญญาว่าจะเชื่อสัตย์และเชื่อฟังต่อเจ้านายของข้าพเจ้า คือสมเด็จพระสันตะปาปาอินโนเซนต์ และต่อผู้สืบตำแหน่งคาทอลิกของท่าน รวมทั้งคริสตจักรโรมันอยู่เป็นนิตย์ และจะรักษาอาณาจักรของข้าพเจ้าไว้ในความเชื่อฟังต่อท่านอย่างซื่อสัตย์ ปกป้องความเชื่อคาทอลิก และข่มเหงความชั่วช้าแห่งพวกนอกกรีต’—John Dowling, *The History of Romanism*, b. 5, ch. 6, sec.

“55. สิ่งนี้สอดคล้องกับข้ออ้างทั้งหลายเกี่ยวกับอำนาจของพระสันตะปาปาแห่งโรม ‘ว่าทรงมีสิทธิที่จะปลดจักรพรรดิทั้งหลายออกจากตำแหน่ง’ และ ‘ว่าทรงสามารถปลดปล่อยบรรดาไพร่ฟ้าจากความจริงภักดีที่มีต่อผู้ปกครองที่อธรรมได้’—Mosheim, b. 3, cent. 11, pt. 2, ch. 2, sec. 9, note 17.

“และพึงจดจำไว้ว่า โรม โอ้อวดว่าเธอไม่เคยเปลี่ยนแปลง หลักการของ Gregory VII และ Innocent III ยังคงเป็นหลักการของคริสตจักรโรมันคาทอลิก และหากนางมีอำนาจเพียงพอ นางก็จะนำหลักการเหล่านั้นมาปฏิบัติด้วยความเข้มแข็งไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าที่เคยกระทำมาในศตวรรษก่อน ๆ โปรเตสแตนต์แทบไม่รู้เลยว่าตนกำลังกระทำสิ่งใด เมื่อพวกเขาเสนอที่จะยอมรับความช่วยเหลือจากโรมในการงานแห่งการยกชูวันอาทิตย์ ขณะที่พวกเขามุ่งมั่นจะให้จุดประสงค์ของตนสำเร็จ โรมก็กำลังเล็งที่จะสถาปนาอำนาจของตนขึ้นใหม่ เพื่อหวังคืนอำนาจสูงสุดที่สูญหายไป จึงให้หลักการนี้ได้รับการสถาปนาขึ้นในสหรัฐอเมริกาเสียก่อนว่า คริสตจักรอาจใช้อำนาจของรัฐหรือควบคุมอำนาจนั้นได้; ว่าการถือปฏิบัติทางศาสนาอาจถูกบังคับใช้โดยกฎหมายฝ่ายบ้านเมือง; กล่าวโดยสรุปคือว่า อำนาจของคริสตจักรและรัฐจะต้องครอบงำโมธรรม แล้วชัยชนะของโรมในประเทศนี้ก็เป็นสิ่งที่แน่นอน”

“พระวาระของพระเจ้าได้ทรงให้คำเตือนถึงภัยอันใกล้จะมาถึงแล้ว; หากคำเตือนนี้ถูกเพิกเฉย โลกโปรเตสแตนต์จะได้เรียนรู้ว่าจุดมุ่งหมายของโรมแท้จริงแล้วคืออะไร ก็ต่อเมื่อสายเกินไปที่จะหลีกเลี่ยงแล้วนั้นได้ นางกำลังเติบโตขึ้นสู่อำนาจอย่างเงียบ ๆ หลักคำสอนของนางกำลังแผ่อิทธิพลในหอประชุมฝ่ายนิติบัญญัติ ในคริสตจักรทั้งหลาย และในจิตใจของมนุษย์ นางกำลังก่อสร้างโครงสร้าอันสูงตระหง่านและมั่นคงใหญ่โตของนางไว้ ซึ่งในซอกเร้นลับของสิ่งเหล่านั้น การข่มเหงในอดีตของนางจะถูกกระทำซ้ำอีก นางกำลังเสริมกำลังของตนอย่างลับ ๆ โดยที่ไม่มีผู้ใดระแคะระคาย เพื่อสนองจุดประสงค์ของตนเองเมื่อถึงเวลาที่นางจะลงมือโจมตี สิ่งทั้งปวงที่นางปรารถนาคือฐานะอันได้เปรียบ และบัดนี้สิ่งนั้นก็กำลังถูกมอบให้นางอยู่แล้ว ในไม่ช้าเราจะได้เห็นและจะได้สัมผัสว่าจุดมุ่งหมายขององค์ประกอบแห่งโรมคืออะไร ผู้ใดก็ตามที่เชื่อและเชื่อฟังพระวาระของพระเจ้า ก็จะต้องประสบการตีเตียนและการข่มเหงเพราะเหตุนี้” *The Great Controversy*, 563–581.